

Patron

Dr P K S Nair

President

Mrs Geetha Menon

Vice-President

Dr V Nanu

Secretary

Mr P Venugopal

Joint secretary

Dr Preethi Gopinath

Treasurer

Mr Mohan Kumar

Convenor

Mr Shankar Janardan

Palm Leaf Editor

Dr Manoj Kumar

Editorial Team

Mrs Renu Radhakrishnan

Mrs Santha Krishnamurthy

Mr Hrisheekesh Marar

Arts Secretary

Dr Geeta Menon

News Editor

Mrs Santha Krishnamurthy

Literary Co-ordinator

Mr K Natarajan

Librarian

Dr Manoj Kumar

Audio & Visual

Dr Ravi Shehkar

Dr Jose Mathew

Webmasters

Mr Mony Kochupillai

Dr Jose Mathew

Youth Co-ordinators

Mr Praveen Gopinath

Mr Vijay Krishnan

Our Website

<http://www.kala.org.uk/>

Editorial

Two years and four issues later, it is time for me to bid you goodbye. While change can be unsettling, it also creates an opportunity to review progress and chart our future course. My vision for The Palm Leaf has been to bring out a high quality publication that KALA is proud to own. I saw the readership as wider than the members of KALA with the emphasis on quality rather than the authors being members of KALA. There has been an inconclusive debate as to whether this is what we really want. It has been suggested that the target audience for The Palm Leaf should be the members of KALA and the aim of bringing out the magazine is to develop our own literary skills with any external contribution being minimal. A comparison of the two approaches and a healthy debate is called for. While the feedback from non-members has been good, I hope none of the members have been discouraged from writing.

Personally, editing The Palm Leaf has been an unexpectedly enjoyable and rewarding experience. The current issue is mostly the work of Hrisheekesh Marar, ably illustrated by Seena Praveen. Apart from them, I am grateful to my other colleagues in the editorial team, Renu Radhakrishnan and the indefatigable Santha Krishnamurthy for their behind the scenes efforts. And, a big thanks to all of you, members of KALA, for indulging me in my experiments with our magazine.

CONTENTS

Cows eat books.....	10
Water, Water, Everywhere!.....	16
Featured Artist - Manu Kallikad.....	23
Obituary.....	30
About the cover page.....	31
About the sketches.....	32

ഉള്ളടക്കം

പുരുഷാർത്ഥക്കുത്തും രാജസേവയും	3
അറിയപ്പെടാത്ത വിരഹം	12
സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത ഉള്ളൂർ കവിതകളിൽ	20
മാധവിക്കുട്ടി, വാക്കുകളെ നക്ഷത്രമാക്കിയ കലാകാരി	25
കണ്ടതും കേട്ടതും പിന്നെ കണ്ടില്ലാന്ന് നടിച്ചതും	28

പുരുഷാർത്ഥക്കുത്തും രാജസേവയും

അനിയൻ കുറുർ

ശരിയായ പേര് ഡോ. കെ.പി. സുബ്രഹ്മണ്യൻ. 1958ൽ തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ അടാട്ട് കുറുർ മനയിൽ ജനനം. അഹമ്മദാബാദിലെ ഫിസിക്കൽ റിസർച്ച് ലബോറട്ടറിയിൽ ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞനായി ജോലി ചെയ്തുവരുന്നു. കർണ്ണാടകസംഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും തൽപ്പരൻ. 'പലായനം' എന്ന കഥ 2007-ൽ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. സ്വപിതാവായ ശ്രീ കുറുർ പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരിയുടെ മുഖത്തുനിന്നും സ്വീകരിച്ച വിവരങ്ങളും (വിശേഷിച്ച്, ഇതിൽ ഉദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങളും അവയുടെ സാരവും) അനുബന്ധമായി പല പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും ഉൾക്കൊണ്ട വിശദാംശങ്ങളുമാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ആധാരം.

Address:-Physical Research Laboratory, Navrangpura, Ahmedabad - 380009
Email: Aniyam.Kurur@gmail.com

പണ്ട്, രാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അവരുടെ ദർബാറുകളിലെ വിദൂഷകർക്ക് ഒരു പ്രത്യേകദൗത്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. രാജഭരണത്തിലെ അപര്യാപ്തതകളും, പാളിച്ചകളുമെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള ഒരു ഉപാധിയായിരുന്നു ഈ വിദൂഷകർ. സാധാരണക്കാർക്ക്, തീക്ഷ്ണരും കർക്കശസ്വഭാവമുള്ളവരുമായ പ്രജാപാലകരെ നേരിട്ടു സമീപിച്ചുകൂടാ. രസക്കേടുളവാക്കിയേക്കാവുന്ന വിമർശനമതങ്ങൾ ഹാസ്യത്തിന്റേയും നർമ്മത്തിന്റേയും തേൻ ചാലിച്ച്, സമയവും സന്ദർഭവും നോക്കിവേണം തിരുവുള്ളള ബോധിപ്പിക്കാൻ. അതിനുള്ള പ്രത്യേകസേവകാരാണ് ദർബാറിലെ സ്തുതിപാഠകരായ സുതന്മാർ. അക്ബറിന്റെ വിദൂഷകനായ ബീർബലിലും, വിജയനഗരസാമ്രാജ്യത്തിലെ കൃഷ്ണദേവരായരുടെ ഇഷ്ടതോഴനായിരുന്ന തെന്നാലിരാമനിലുമൊക്കെ, ചക്രവർത്തിയുടെ രാജപരിവേഷത്തെ ഭഞ്ജിച്ച് ഉള്ളറിഞ്ഞ ചങ്ങാതിയാകാൻ കെൽപ്പുള്ളവരും, കൂർമ്മബുദ്ധിമാന്മാരും പ്രത്യുല്പന്നമതികളുമായ ഇത്തരം സ്തുതിപാഠകരെ നാം കാണുന്നു. ഈ ഒരു വംശവിഭാഗം, ഭാരതത്തിലെ പല ഭൂഭാഗങ്ങളിലും പല പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഗുജറാത്തിലെ 'ബാറോട്ട്' എന്ന സമുദായക്കാരെ പരിശോധിക്കുക. ഗ്രാമങ്ങൾ തോറും തുടർച്ചയായി സഞ്ചരിച്ച്

വാർത്താവിനിമയം ചെയ്തുപോരുന്ന ക്ഷേമതല്പരരായ ഒരു സമുദായമാണ് ഇവർ. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലേയും ജനനമരണങ്ങൾ, വിവാഹങ്ങൾ വഴി പടർന്നുപന്തലിക്കുന്ന ബന്ധപരമ്പരകൾ മുതലായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ സൂക്ഷിക്കുക എന്ന ജോലി ഇവർ അടുത്ത കാലം വരെ കലഞ്ഞൊഴിലായി ചെയ്തിരുന്നു. പല ദേശങ്ങളിലും ഇവരുടെ തൊഴിൽ സ്വഭാവത്തിൽ വ്യത്യസ്തത കാണപ്പെടുമെങ്കിലും, കഥനങ്ങൾ വഴി ദേശവാർത്തകളും നീതിസാരങ്ങളും ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ എത്തിക്കുക എന്ന ദൗത്യം എല്ലാ ദേശങ്ങളിലേയും സുതന്മാർക്കിടയിൽ പൊതുവായി കാണാം.

കേരളത്തിലെ സുതന്മാർ

ഒരുകാലത്ത് സമുദ്രം പിൻവാങ്ങിയുണ്ടായ കരയാണ് കേരളം എന്നാണല്ലോ അഭിജ്ഞമതം. ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രമായ കേരളത്തിലെ സമുദായപ്രതിഷ്ഠയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ക്രോഡീകരണവും നിർവ്വഹിച്ചത് പരശുരാമനാണ് എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. ഇരുപത്തൊന്നു പ്രാവശ്യം ക്ഷത്രിയവംശത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ തുനിഞ്ഞ ഭാർഗ്ഗവരാമൻ പാപപരിഹാരത്തിനായി ഭൂദാനം ചെയ്യുവാൻ കേരളക്കരയെയാണ് കണ്ടെത്തിയത്. ഇന്ന് 'ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാടായ' മലയാളഭൂമി, അക്കാലങ്ങളിൽ ഇടതൂർന്ന വനങ്ങളും ചതുപ്പുനിലങ്ങളും നിറഞ്ഞ അഭിശപ്തമായ ഒരു

ഭൂപ്രദേശമായിരുന്നു. കൊടിയ സർപ്പഭീതിയാൽ ഒരു ജനതയും ഈ ഭൂഭാഗത്തെ വാസരൂപദേശമാക്കാൻ തുനിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഈ നാട്ടിലേക്കാണ് പരശുരാമൻ കൃഷ്ണാനദീതീരത്തും ഗോദാവരീതടത്തും താമസിച്ചിരുന്ന ജനവിഭാഗത്തെ ബലമായി കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിച്ചത്. സ്വദേശത്തേക്ക് അവർ തിരിച്ചുപോകുന്നതു തടയുവാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കാം അദ്ദേഹം അവരെ തുലോം വ്യത്യസ്തമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ശീലിപ്പിച്ചത്. പരശുരാമൻ പരദേശത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്നുപാർപ്പിച്ച സൂതകുലജാതരാണ് ഇന്നത്തെ ചാക്യാന്മാർ. കേരളത്തിലെ സൂതകുലത്തിന് ഒരു സവിശേഷത ഉണ്ട്; ഇതും ഭാർഗ്ഗവൻ തുടങ്ങിവെച്ച ആചാരമായാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. കേരളത്തിലെ ഉന്നതകുലദമ്പതികളുടെ വിവാഹബന്ധങ്ങളിൽ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ അനുലോമദോഷം വന്നുപെട്ടാൽ, അതിൽ ജനിക്കുന്ന പുരുഷപ്രജകളെ സൂതകുലത്തിൽ ചേർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പരശുരാമൻ തുടങ്ങിവെച്ച സവിശേഷ ആചാരമാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിൽ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ച ‘താത്രികുട്ടി സ്ഥാർത്തവിചാരം’ നിമിത്തം ചാക്യാന്മാരായി തീർന്ന ഒട്ടേറെ നമ്പൂതിരിയുവാക്കളുടെ ചരിത്രം നമുക്ക് അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ബീജം അഥവാ പാത്രം - ഇവയിലൊന്ന് ‘ശ്രേഷ്ഠം’മാണ് എന്ന കല്പനയാൽ, ഇവർ ‘ശ്ലാഘ്യകുലജന്മൻ’ അഥവാ ‘ശ്ലാഘ്യൻ’ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു. ഈ പദം ലോപിച്ചാണ് ‘ചാക്യാർ’ എന്ന കുലനാമം ഉണ്ടായതെന്ന് ഒരു വിഭാഗം പണ്ഡിതർ കണക്കാക്കുന്നു. കുത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലമായ തമിഴകത്തെ “ശാകൈയർ” (ശ്ലാഘ്യ-ഗീർ അഥവാ അമൃതവാണി എന്നതിന്റെ നിഷ്പത്തി?) എന്ന പദത്തിന്റെ സമാനമായ മലയാളവാക്കായും ചാക്യാർ എന്ന കുലനാമത്തെ കാണാവുന്നതാണ്. നാട്യശാസ്ത്രരീതികൾ ഭാഗവതന്മാരും ദേവദാസികളും ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതു മൂലം, കുത്തിന് മതപരമായ പ്രാധാന്യം നൽകിയത് തമിഴകമാണല്ലോ. ഈ പാരമ്പര്യം മലയാളക്കരയിലെ കുത്തും ഏറ്റെടുത്തതായി

കാണാവുന്നതാണ്. സൂതവംശജരായ ചാക്യാന്മാർ പൊതുവെ സാമൂഹ്യവിമർശനം എന്ന ദൗത്യം ചെയ്തുപോന്നിരുന്നെങ്കിലും, അവർ ബീർബലിനെ പോലെയോ, തെന്നാലിരാമനെ പോലെയോ രാജപരിവാരത്തിലെ ഒരു അംഗം ആയിരുന്നില്ല. അനുഷ്ഠാനശിക്ഷണത്തോടെ പരമ്പരാഗതമായി അറിവുനേടിയ വിദ്യാർത്ഥന്മാരായിരുന്നു ഇവർ. സംസ്കൃതനാടകം, അലങ്കാരശാസ്ത്രം, വ്യാകരണശാസ്ത്രം, ഭാരതം, അഷ്ടാദശപുരാണങ്ങൾ, ഭരതനാട്യശാസ്ത്രം എന്നിവ അവഗാഹമായി പഠിച്ച്. പുരാണങ്ങളെ പ്രബന്ധമാക്കി സഭകളിൽ ആടി, ദേവനും ജനങ്ങൾക്കും പ്രീതി നൽകുന്നത് അവർ കുലവൃത്തിയായി കല്പിച്ചിരുന്നു. പണ്ഡിതസഭകളിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന ഈ കലകൾ, ശൈലി, മനോധർമ്മം, വാചാഭിനയം, രസാഭിനയം മുതലായ മേഖലകളിൽ ഉന്നതപദവിയാണ് നേടിയിരുന്നത്. സമീപകാലത്ത് ആവിർഭവിച്ച കഥകളിസമ്പ്രദായത്തിന് ചാക്യാന്മാരുടെ കലാപാടവങ്ങളിൽ നിന്നും ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ ഏറെയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വേള, രസസ്ഫുരണത്തിൽ നേത്രാഭിനയത്തിന്റെ മാറ്റ് കഥകളിയിലേക്കാളേറെ കൂടിയാട്ടത്തിൽ പ്രകടമായി കാണാം. ഇന്നുള്ള പല കഥകളി നടന്മാരും കൂടിയാട്ടത്തിലെ ആചാര്യരുടെ പക്കൽ നിഷ്ക്കർഷയായി നേത്രാഭിനയം പഠിച്ചവരാണ് എന്നത് മുൻപൊന്നതിന് നിദർശനമാണ്. സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ സുവർണ്ണകാലമായ ഭാസ-കാളിദാസയുഗത്തിന്റെ തിരോധാനത്തിനു ശേഷമാണ് കേരളക്കരയിൽ നാടകങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നത്. എ.ഡി. പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ചേരസാമ്രാജ്യത്തിലെ കുലശേഖര ഭാസ്കരരവിവർമ്മൻ ആണ് കേരളത്തിലെ നാടകപ്രസ്ഥാനത്തിന് നാടി കുറിച്ചത്. കേരളീയൻ എഴുതിയ “ആശ്ചര്യചൂഡാമണി” എന്ന നാടകം ഇതിനും മുമ്പായിരിക്കണം എന്നൊരു പക്ഷമുണ്ടെങ്കിലും, അന്ന് നാടകങ്ങൾ ഈ മണ്ണിൽ വേരൂന്നിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതെന്ന വേണം കണക്കാക്കുവാൻ. കുലശേഖരൻ നിർദ്ദേശിച്ച ക്ലാസ്സിക്കൽ പദ്ധതികളിൽ നിന്നും കൂടുതൽ സാമാന്യജനപ്രിയമായ പദ്ധതിയിലേക്ക് കുത്ത്

വൃതിചലിച്ചത് ചേരസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനു ശേഷമാണ്. നാടുവാഴികളുടെ പക്കൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഈ നാടുകൾക്ക് ക്ഷേത്രകലയുടേയും ദൈവീകാചാരത്തിന്റേയും പരിവേഷം കൈവന്നു. ഈയിടെ എവിടേയോ വെച്ച് കയറിക്കൂടിയ “തോലൻ” എന്ന കവിയുടെ “ആട്ടപ്രകാരം”, “ക്രമദീപിക” എന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂത്തിന്റെ ഗതിയെ പരിവർത്തനം ചെയ്തു. അരങ്ങുകളിൽ സംസ്കൃതം മാത്രം പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന ക്രമം മാറി മലയാളത്തിലും ആഖ്യാനം

തുടങ്ങിവെച്ചത് തോലനാണ്. മാതമല്ല, ഹാസ്യാക്ഷേപങ്ങളും കൂത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ തുടക്കം കുറിച്ചതും ഇദ്ദേഹമാണ്. ഇതോടെ, ഭരതമുനി നിർദ്ദേശിച്ച നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്ന് തെല്ലകന്ന്, കൂത്തിന് ‘മൗഖരീയത’ എന്നൊരു മൗലികത്വവും കൈവന്നു. നൈമിശികാരണ്യത്തിലെ സൂതന് തന്റെ വാക്പാടവം ഏറെ പ്രിയമാണ് എന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇപ്രകാരത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാർക്കശ്യവും, കഥനത്തിലെ ഹാസ്യവും ഒരുപോലെ ചാക്യാർ പരമ്പര

പരിപാലിച്ചുതുടങ്ങി.
 ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും
 ശാസ്ത്രാവബോധത്തിലും ഇത്രയും
 കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു കല, സമൂഹവിമർശനം
 എന്ന ദൗത്യം എങ്ങനെ സ്വന്തം
 ചിറകിൻകീഴിൽ ഒരുക്കിനിർത്തി എന്നത്
 അതിശയമുളവാക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ്.
 പരശുരാമനാൽ തുടക്കം കുറിക്കപ്പെട്ട്
 കാലക്രമേണ കീഴ്മേൽ പരിവർത്തനം
 സംഭവിച്ച ഇവരുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഈ
 ദൗത്യം പിന്തുടർന്നുകാണപ്പെടുന്നത്
 ചാക്യാന്മാരുടെ സുതപാരമ്പര്യം
 ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്.
 പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ, കേരളത്തിലെ
 ചാക്യാന്മാരും, കേരളത്തിനു പുറമേയുള്ള
 സുതപാംഗജരും തുലോം വ്യത്യസ്തമായ
 രീതികൾ അവലംബിച്ചതായി കാണാം.
 ബീർബൽമാരും തെന്നാലിരാമന്മാരും
 ദർബാറുകളിൽ അതാതു ചക്രവർത്തിമാരുടെ
 കാതുകളിൽ സന്ദേശം നേരിട്ടെത്തിക്കുമ്പോൾ
 ചാക്യാന്മാർ വിമർശനവേദിയൊരുക്കുന്നത്
 ക്ഷേത്രങ്ങളിലോ ഗ്രാമസഭകളിലോ അവർ
 അവതരിപ്പിക്കുന്ന 'പ്രബന്ധപാഠകം' എന്ന
 കൂത്തുകളിലാണ്. നേരിട്ടു സംവാദിക്കുന്ന
 വിമർശനമായല്ല അവരുടെ അവതരണം;
 പ്രത്യുത, പുരാണകഥകളിലോ ഉപകഥകളിലോ
 സന്ദർഭത്തിന് ചേർന്ന രീതിയിൽ സ്വല്പം
 പാഠഭേദം വരുത്തി വിമർശനവിഷയങ്ങൾ
 പരോക്ഷമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണ്
 ഇവർ ചെയ്യുന്നത്. ഈ രീതിക്ക് അതിന്റേതായ
 മികവുകളുമുണ്ട്. നേരിട്ടുള്ള
 ആക്ഷേപഹാസ്യം ഉളവാക്കിയേക്കാവുന്ന
 വ്യക്തിവിദ്വേഷങ്ങൾ ഈ രീതിയിൽ ഏറെ
 കുറഞ്ഞിരിക്കും. ആക്ഷേപങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന
 ചെവികളോ? സമുദായത്തിലെ
 വരേണ്യവർഗ്ഗക്കാരായ പണ്ഡിതരുടേയും!
 രാജഭരണത്തിലും ജനാഭിപ്രായങ്ങൾക്ക്
 മാന്യത നൽകുവാൻ ഈ രീതിക്ക്
 കഴിവുണ്ടെന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പുരുഷാർത്ഥത്തിലെ രാജസേവ

സഭകളിൽ സന്നിഹിതരായ ജനങ്ങളുടെ
 മനോരഞ്ജനത്തിനു വേണ്ടി ചാക്യാന്മാർ
 ഒരുക്കിയ കലയാണ് പുരുഷാർത്ഥക്കൂത്ത്.
 മനസ്സമൃതിപ്രകാരം പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ
 ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷം എന്നിങ്ങനെ
 നാലായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനായി

ജനിച്ച് മരണംവരേയും ഓരോരുത്തനും
 ശീലിച്ചുപോരേണ്ട രീതിയെക്കുറിച്ചുള്ള
 അനുശാസനമാണ് പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ.. ഈ
 അനുശാസനങ്ങളെ ചാക്യാന്മാർ
 നർമ്മരസത്തോടെ പാഠഭേദം വരുത്തി
 അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രബന്ധരീതിയാണ്
 പുരുഷാർത്ഥക്കൂത്ത്. ഇങ്ങനെ
 പുനർന്നിർവ്വചിച്ച, പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ
 'വിനോദം, വഞ്ചന, അശനം, രാജസേവ'
 എന്നീ നാലു ഭാഗങ്ങളായി
 വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ, 'രാജസേവ'
 എന്ന പുരുഷാർത്ഥത്തെ ചാക്യാന്മാർ
 എങ്ങനെ നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു
 പരിശോധിക്കുന്നത് രസകരമാണ്.
 എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, രാജസേവയും
 വിമർശനവും കലഞ്ഞൊഴിപ്പായി
 സ്വീകരിച്ചവർ, തങ്ങളുടെ ദൗത്യത്തെ
 നർമ്മഭാവനയിൽ ഏതു രീതിയിലാണ് സ്വയം
 വിലയിരുത്തുന്നത് എന്നത് രസകരമാവാതെ
 തരമില്ലല്ലോ. രാജസേവകളുള്ള കഴിവിന്റെ
 മാനദണ്ഡങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?
 ചാക്യാന്മാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്:

*രാജസേവാ മനുഷ്യാണാം
 അസിധാരാവലേഹനം
 പഞ്ചാനന പരിഷ്ഠംഗോ
 വ്യാളീ വദനചൂബനം.*

രാജസേവക്ക് ആദ്യമായി വേണ്ടത് നല്ലവണ്ണം
 സ്വാധീനമുള്ള നാവാണ്! എത്രത്തോളം
 സ്വാധീനം വേണം നാവിന്? നല്ല മുർച്ചയുള്ള,
 പുതിയ വാളിൻ തുമ്പത്ത് നാവു മുറിയാതെ
 നക്കുവാനുള്ള നാവുവഴക്കം! ('പുതുവാളിനെ
 വേണമെങ്കിൽ നക്കാം!' എന്നു പറഞ്ഞു
 ചാക്യാർ സദസ്സിനെ ചിരിപ്പിക്കുന്നു.) പിന്നെ
 വേണ്ടത് നെഞ്ഞുക്കാണ്. കാട്ടിൽ ചെന്ന് ഒരു
 സിംഹത്തെ കെട്ടിപ്പിടിക്കത്തക്ക നെഞ്ഞുക്ക്!
 ഇതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല, ദൈവാനുഗ്രഹം
 കൂടിവേണം. പെറ്റുകിടക്കുന്ന ഒരു
 കൃഷ്ണസർപ്പത്തിന്റെ വദനത്തിൽ ചുംബിച്ച്
 അതിന്റെ ദംശനം ഏൽക്കാതെ
 തിരിച്ചുപോരാനുള്ള ദൈവാനുഗ്രഹം! ('വ്യാളീ
 എന്നത് ആളീ (തോഴി) എന്നാക്കിയാൽ
 ചുംബനം നൽകാം' എന്നു ചാക്യാർ!)
 രാജസേവയുടെ ആദ്യത്തെ പടി,
 തീക്ഷ്ണനായ രാജാവിന്റെ
 കാഠിന്യപരിവേഷത്തെ ഭഞ്ജിച്ച്
 മനോസാമീപ്യത്തിനുള്ള വഴി ഒരുക്കലാണ്.
 'രാജത്വ'ത്തിന്റെ പുറംചട്ട അഴിച്ചുവെച്ചു

രാജാവിനു മുന്നിൽ വിദൂഷകൻ
 മനസ്സിനിണങ്ങിയ ഒരു തോഴനായി മാറുന്നു.
 അതായത്, 'തുല്യത' കൈവരുന്ന അവസരം
 വന്നാൽ, പരിവേഷഭഞ്ജനം നടന്നു!
 ആയതിനാൽ, വിദൂഷകപ്രവേശത്തോടെ
 രാജാവും തോഴനും പല രീതിയിലും
 തുല്യരാണ് എന്നതിനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുള്ള
 ശ്രമം തുടങ്ങുകയായി. ഇതിലെ നാനിശ്ശോകം
 ശ്രദ്ധിക്കുക:

*അഹം ച താം ച രാജേന്ദ്ര!
 ലോകനാഥാവുഭാവയം
 ബഹുവ്രീഹി സമാസോഹം
 ഷഷ്ഠീ തത്പുരുഷോ ഭവാൻ!*

അല്ലയോ രാജാവേ, നാം രണ്ടുപേരും
 'ലോകനാഥന്മാർ' ആകയാൽ സമന്മാർ ആണ്!
 നാമം ഒന്നുതന്നെ, സമാസത്തിൽ മാത്രമേ
 വ്യത്യാസം വരുന്നുള്ളൂ.
 ബഹുവ്രീഹിസമാസപ്രകാരം, 'ലോകം
 ആർക്കെന്നോ നാഥനായിട്ടുള്ളത് (ലോകമേ
 തറവാട്!), അയാൾ ലോകനാഥൻ' എന്ന
 അർത്ഥം എന്നെ സംബന്ധിച്ചും,
 'ലോകത്തിന്റെ നാഥൻ' എന്ന ഷഷ്ഠീ
 തത്പുരുഷസമാസപ്രകാരമുള്ള അർത്ഥം
 അങ്ങയെ സംബന്ധിച്ചും
 കൈക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു! പാണ്ഡിത്യവും
 നർമ്മവും സമ്മേളിതമായ ഒരു പ്രത്യേക
 അനുഭൂതിയാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ
 സദസ്യർക്ക് ഉളവാകുക.
 പേരുകൾ മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ വീടുകളും
 ഒരുപോലെയാണ് എന്നതാണ് വിദൂഷകന്റെ
 അടുത്ത സ്ഥാപന. അതിലേക്ക് ചാക്യാർ
 ഉപയോഗിക്കുന്ന ശ്ലോകം ഇതാണ്:

*പൃഥുകാർത്തസ്വരപാത്രം,
 നിശ്ശേഷഭൂഷിതപരിജനം രാജൻ
 വിലസൽക്കരേണഭവനം,
 സമ്പ്രതി സമമാവയോഃ സദനം!*

രാജാവേ! അങ്ങയുടെ ഭവനത്തിൽ
 പൃഥുക്കളായ (വലിയ)
 കാർത്തസ്വരപാത്രങ്ങൾ (സ്വർണ്ണപാത്രങ്ങൾ)
 ധാരാളം ഉണ്ട്. എന്റെ ഭവനമോ?
 പൃഥുക്കളുടെ (ചെറിയ കുട്ടികളുടെ)
 ആർത്തസ്വരങ്ങൾ (കരച്ചിലും ബഹളങ്ങളും)
 നിറഞ്ഞതും! അങ്ങയുടെ ഭവനത്തിൽ
 വസിക്കുന്നവർ കേമമായ
 ആഡംബരാലങ്കാരങ്ങളോടു

(ഭൂഷിതന്മാർ)കൂടിയവരാണ്. എന്റെ
 ഭവനത്തിലാകട്ടെ, വെറും (നിശ്ശേഷ) നിലത്ത്
 കിടന്നുറങ്ങുന്നവരും (ഭൂ-ശയിത്)!

അങ്ങയുടെ കൊട്ടാരപരിസരങ്ങളിൽ ധാരാളം
 പിടിയാനകൾ (കരേണ) വിലസിക്കുന്നു. എന്റെ
 ഭവനമോ? പെരുച്ചാഴികൾ (വിലസൽക്കരങ്ങൾ)
 തുരന്നുണ്ടാക്കുന്ന പൊടി (രേണ) നിറഞ്ഞതും.
 അപ്പോൾ, ഭവനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും, നാം
 സമന്മാരല്ലേ?!

ഈ രീതിയിൽ, സമത്വസ്ഥാപനത്തിനു ശേഷം
 ഉള്ളയഞ്ഞ രാജാവ് സൗഹൃദപ്രകടനത്തിനു
 സന്നദ്ധനാകുന്നു. സ്വാഭാവികമായും ആദ്യം
 ചോദിക്കാവുന്ന ചോദ്യം
 ആഗമനോദ്ദേശമാണ്. അതിന് വിദൂഷകൻ
 നൽകുന്ന മറുപടി ഏറെ വിചിത്രമാണ്.
 ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മഹത്വം!... അതുനിമിത്തമാണ്
 ഞാൻ അങ്ങയെ കാണുവാൻ തുനിഞ്ഞത്
 എന്നാണ് വിദൂഷകന്റെ മറുപടി!

*ദാരിദ്ര്യ ദയാലുതാം
 കിം ബ്രവീമി മഹീപതേ!
 ആത്മാനാശമനാഭ്യുത്യാ
 ഭവന്തം മാം അദർശയാൻ!*

അല്ലയോ രാജാവേ! ദാരിദ്ര്യത്തെപ്പോലെ ഇത്ര
 ദയാലുവായൊരു വസ്തു ഈ ഭൂമിയിൽ
 ഉണ്ടാവില്ല. അങ്ങയെ ഞാൻ വന്നുകണ്ടാൽ
 സ്വനാശം (ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ നാശം)
 സംഭവിക്കുമെന്ന് അതിന് (ദാരിദ്ര്യത്തിന്)
 നല്ലപോലെ അറിയാം. എന്നിട്ടും എന്നെ
 അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ
 കൊണ്ടുവന്നിർത്തിയതും ദാരിദ്ര്യം തന്നെ!
 അതിന്റെ മഹത്വം നാം എങ്ങനെ വാഴ്ത്തും?
 എത്ര കഠിനഹൃദയനായാലും, രാജാവ് ഈ
 സ്തുതിയിൽ മയങ്ങാതിരിക്കുമോ?
 ഇതിന്നിടയിൽ 'മഹാരാജ ശ്രീമൻ ജഗതി
 യശസാ തേ ധവളിതേ...' എന്നു തുടങ്ങുന്ന
 വ്യാജസ്തുതികളുമു്ട. രാജാവിന്റെ പ്രശസ്തി
 പരന്നൊഴുകുകയാൽ സംഭവിച്ച
 അങ്കലാപ്പുകളുടെ ചിത്രണമാണ് ഈ
 വ്യാജസ്തുതിയിൽ. യശസ്സ്
 വെളുത്തതാണല്ലോ. അതു വിഷ്ണുവിന് ഏതു
 സമുദ്രമാണ് പാലാഴി എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ
 വയ്യതെയായത്രെ! എല്ലാ സമുദ്രങ്ങളും
 വെളുത്തതായാൽ, പാലാഴി എങ്ങനെ
 തിരിച്ചറിയും? ഇതേ അങ്കലാപ്പുകൾ

ദേവേന്ദ്രന് ഐരാവതത്തെയും, ശിവന് കൈലാസത്തെയും ബ്രഹ്മാവിന് വാഹനമായ അരയന്നത്തെയും, രാഹുവിന് (ഗ്രഹണസമയത്ത്) ചന്ദ്രനെയും തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ സംഭവിച്ചു എന്നുകുടി പറയുമ്പോൾ രാജാവിന്റെ മിഥ്യാഭിമാനത്തിന് അതിരില്ലാതെയൊവുന്നു. രാജാവിന് അകാങ്കക്ഷയുളവാക്കുന്ന രീതിയിൽ വിടുവായത്തരം പറഞ്ഞ്, അവസാനം നർമ്മബുദ്ധിയാൽ ജയിക്കുന്ന ഒരു രംഗമാണ് 'ലക്ഷ്മീ, കീർത്തി, കൂപാണി...' എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ചാക്യാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. രാജാവിന് മൂന്നു ഭാര്യമാരുണ്ടെന്നും അവർ മൂന്നുപേരും ദുർന്നടപ്പുകാരാണെന്നുമാണ് ആരോപണം! ആരാണ് ഈ മൂന്നു ഭാര്യമാർ? ലക്ഷ്മി (ധനം), കീർത്തി (യശസ്സ്), പിന്നെ കൂപാണി (ഉടവാൾ) എന്നിവർ. ലക്ഷ്മി എപ്പോഴും അങ്ങയുടെ ആശ്രിതന്മാരുടെ

മടിയിലിരിക്കുന്നു; കീർത്തി സ്വന്തം രാജ്യം വിട്ട് അയൽരാജ്യങ്ങളിലേക്കും പോകുന്നു, പിന്നെ കൂപാണി. അവളാകട്ടെ എപ്പോഴും ശത്രുക്കളുടെ നെഞ്ചത്താണ് താമസം! ഇവർ ദുർന്നടപ്പുകാരല്ലെങ്കിൽ, പിന്നെ ആരാണ്? ദരിദ്രനാണെങ്കിലും എനിക്കുമുണ്ട് മൂന്നു ഭാര്യമാർ (രാജാവുമായി 'സമത്വം' വേണമല്ലോ!). അങ്ങയുടെ ഭാര്യമാരെപ്പോലെയല്ല ഇവർ; എന്നെ ഒട്ടും പിരിഞ്ഞുപോകാത്തവരാണ് ഇവർ.

*കുഴുത്-തൂട്-ആശാ കുടുംബിനീട്ട
മയി ജീവതൃനന്യഗാഃ
താസാമന്ത്യാ പ്രിയതമാ
ഏഷാ വിഭ്രമമീദൃശം!*

വിശപ്പ്, കൊതി, (എന്തെങ്കിലും കിട്ടും എന്ന) ആശ... ഇവരാണ് എന്റെ മൂന്നു ഭാര്യമാർ. ഇവരാകട്ടെ, എന്നിൽ ജീവനുള്ളിടത്തോളം കാലം എന്നെ വിട്ടു പിരിയുകയുമില്ല. ഇതിൽ അവസാനത്തെ ഭാര്യയുണ്ടല്ലോ... അവളുടെ പ്രേരണയാലാണ് ഞാനിവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത്! ഈ രീതിയിൽ, യാചനയാണ് എന്ന് തീരെ തോന്നാത്ത വിധത്തിൽ സ്വന്തം പ്രാരാബ്ധങ്ങൾ നിരത്തിവെക്കുകയും, രാജാവിന് സരസനിമിഷങ്ങളേകുകയും, ഇടക്ക് ചൊടിപ്പിക്കുകയും അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ തന്നെ ബുദ്ധിവ്യാപാരത്താൽ അദ്ദേഹത്തെ വെന്നുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ വിദൂഷകൻ

രാജാവിന്റെ മാത്രമല്ല, കുത്ത് ശ്രവിക്കുന്ന ഏവരുടേയും ഇഷ്ടതോഴനായി മാറുന്നു.

രാജസേവയുടെ ആനുകാലിക പ്രസക്തി

തികച്ചും മനോരഞ്ജനത്തിനുവേണ്ടി രൂപകല്പന ചെയ്ത രാജസേവയിലൂടെ ചാക്യാർ അനുവാചകനെ ആസ്വാദനത്തിന്റെ പല തലങ്ങളിലും എത്തിക്കുന്നു. അവർ സഭകളിൽ പാകുന്ന വിത്തുകൾ മുളക്കുന്നത് അനുവാചകരുടെ മനസ്സുകളിലാണ്. പണ്ഡിതരെ ചാക്യാരുടെ കാവ്യവൃല്ലത്തിലും സംസ്കൃത ഭാഷാപാണ്ഡിത്യവും ആകർഷിക്കുമ്പോൾ, സഹൃദയരുടെ കാതുകൾക്ക് അമൃതവർഷമായിത്തീരുന്നു ചാക്യാർകുത്ത്. ഇതിൽനിന്നും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചിത്രീകരിക്കാൻ ഇനിയും പലതുമുണ്ട്. രാജസേവ എന്നതിനെ പൊതുവായ അർത്ഥത്തിൽ എടുത്താൽ, വ്യവഹാരശാസ്ത്രം എന്ന രീതിയിലും കാണാവുന്നതാണ്. പരേംഗിതം എന്തെന്ന് മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കി അതനുസരിച്ച് പെരുമാറാനുള്ള കഴിവ്.. ഇതുതന്നെയല്ലേ ഇന്നു നാം മാനേജ്മെന്റ് സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വിഷയം? പ്രോജക്ട് മാനേജ്മെന്റ് എന്ന വിഷയത്തിൽ, സ്വന്തം കഴിവ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഏറെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെ വൈരുദ്ധ്യമാർന്ന കഴിവുകളെ ഏകോപിപ്പിക്കാനാണ്. പലതരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുമായി ദൈനംദിനവ്യവഹാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടുന്ന, പരയത്നങ്ങൾ സ്വന്തം പദ്ധതികളിലേക്ക് ചേർക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്ന 'ഹ്യൂമൺ റിസോഴ്സ് മാനേജ്മെന്റ്' മുതലായവയുടെ ബാലപാഠങ്ങൾ ചാക്യാർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന 'രാജസേവ'യിൽ നിന്നും ചിത്രീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്നും രാജഭരണം നിലവിലുണ്ട്. ജനായത്തഭരണമായാലും സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഭരണമായാലും ഭരണത്തിന്റെ തലപ്പത്തിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യർ തന്നെ. രാജാവിനെപ്പോലെ തന്നെ വികാരജീവികളാണ് ഇന്നത്തെ ഭരണത്തലവന്മാരും. ആയതിനാൽ ചാക്യാന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന രാജസേവയുടെ പ്രസക്തി ഇന്നും ഉണ്ട് എന്നുതന്നെ വേണം കരുതുവാൻ.

അനുബന്ധം

ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയും അമേരിക്കയും തമ്മിൽ
'ന്യൂക്ലിയർ' കരാറുകൾ പലതും
പുതുക്കിപ്പണിയുകയും ഇരുരാജ്യങ്ങളും
തമ്മിലുള്ള നയതന്ത്രബന്ധത്തിൽ ഏറെ
പുരോഗതി നേടുകയും ചെയ്യുന്ന
കാലമാണല്ലോ. 2007 ജൂൺ മാസത്തിൽ,
അമേരിക്കൻ സെക്രട്ടറി ശ്രീമതി
കോണ്ടോലിസ റൈസിനെ സന്ദർശിച്ച
ഇന്ത്യൻ പ്രതിനിധി ഒരു കൂട മാമ്പഴമാണ്
അവർക്ക് കാഴ്ച വെച്ചത്! യുറേനിയവും
മാമ്പഴവും തമ്മിൽ 'കടലും കടലാടിയും'
തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും, ശ്രീമതി
റൈസിന് അനുഭവപ്പെട്ട സന്തോഷം
നിസ്സീമമായിരുന്നത്രെ!. ഇത്തരം
നയതന്ത്രങ്ങൾ തന്നെയായിരിക്കണം,
രാജസേവയിലെ വിദൂഷകൻ നമ്മെ
പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

Cows eat books

Saskia Nair-Janssen

Saskia Nair-Janssen from the Netherlands currently living in London is a Graphic designer by profession. She takes keen interest in arts, books, film, music and dance. She is well versed with Ballet, Jazz, contemporary dances and Kathak. She is multilingual and fluent in Dutch, English, German and French. She is even learning a little bit of Malayalam

It happened on a late Sunday afternoon and people were busy sweeping the streets with their brushes, one arm on their back, the other one firmly working away producing big dust clouds in the orange light...and there she was...this beautiful white Nandini eating a book...

Forgive me, it is my first visit to mother India and it surprises everyday.

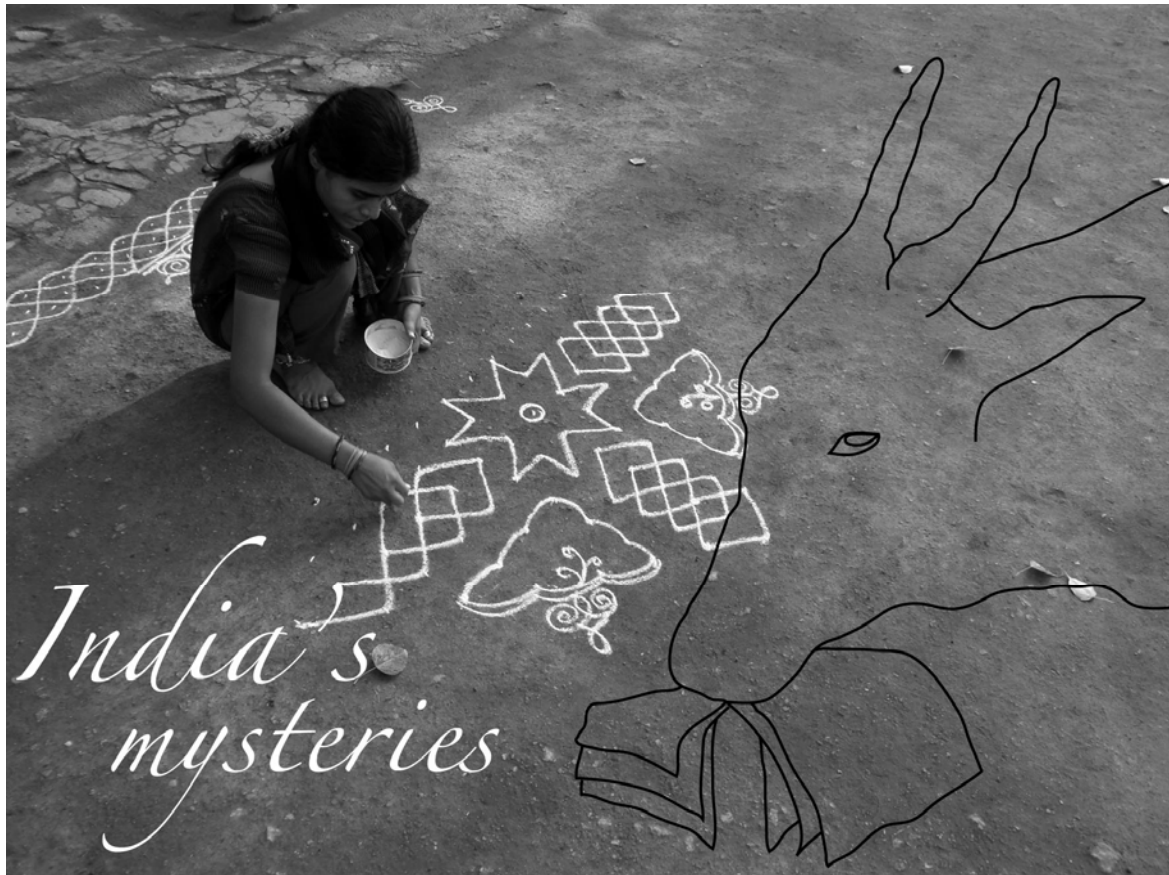
This is a country of contrasts and details: I see a man balancing a car tire on the back of his bike, all Bangalore "auto's" (rickshaws) have number plate KAO5 read: CHAOS! - very suitable! People who have nothing still smiling and never losing their grace in their colourful saris... This list of observations is endless to me; it is why I enjoy being here: My first introduction to Naveen's country.

I am fascinated by this country, there are so many things to observe and above all it's full of mysteries. There is the mystery of deep gargling throat noises heard in the morning and evening hours of the day, milk comes in I learn that it welcomes the auspicious and I notice that nobody steps on it while it's fresh! Never mind Nandini... There's one mystery involving plastic that I need clarified. People seem to like keeping things in plastic... I've been in a new car where all the seats were still covered in plastic even though in use. The mattress I'm sleeping on is still in plastic. I've seen a petrol station in use, covered in a layer of plastic. I've been in a museum where the works on the wall were hung wrapped in plastic. It amuses me as plastic is far from pretty! Can someone please explain?

Mysteries aside, there are many things to learn from India, of which a lesson in selflessness. Our wonderful cook Moorthy works very hard for far too little money that he sends to his ill "mammi" in Tamil Nadu to pay for her medication... One evening we treat him to his favourite meal: chilli pork - he's the happiest man on the planet but he saves half for Bala, his best Malayali friend in Bangalore! I ask why he doesn't eat it all, doesn't he like it? Does he have enough? A puzzled look tells me I ask a strange question. "Bala, is my good friend" is the obvious answer. When we bring Bala his chilli pork dinner, he thanks me... Sadly he doesn't understand when I tell him to thank Moorthy... Beautiful people share, even if they do not own anything - I feel truly embarrassed but also enriched. I understand now that our western culture is socially and emotionally poor in many ways.

India has millions of these beautiful people. They are the people that belong to the "other" and "nearly-forgotten" India. It stands in stark contrast with the sparkling India - over one third (read: 300 million) of Indian society is left out of the great Indian transformation. They live below the poverty line, this means RS500 (6 pounds) or less a month. It seems impossible to believe that India has set its goal to eradicate poverty by 2020...

I fit the stereotypical white "madame" who ignorantly feeds India's consumer economy when doing my shopping in air-conditioned shopping malls in Bangalore

together with the others who can afford it. I am uncomfortable with fitting this stereotype but it's impossible to escape it. In my mind I imagine I am just like these beautiful people in order to hide from the contrasting reality. Mother India has showed me life isn't fair nor equal - I have become tougher against my will.

The Indian middle class is feeling uncomfortable too. This is why more and more of them live in walled cities within the city. Behind the security gate lie manicured gardens and identical houses in neat rows. There's a gym, fitness centre, pool and a playground. There is no dirt, there are no cows, there are no poor and above all it is safe. It looks just like places in the States or Australia.

It is living without an identity and it has

nothing to do with the old India. Is this really what people want the new India to be? I doubt it somehow. When Naveen's little cousin hears the sound of the train outside the wall she desperately wants to see it. We lift her up and she loves watching it go past. Let's hope she'll stay forever curious to what is happening outside the walled city in her city. She will be living in the new India.

We're leaving soon; it has been a wonderful introduction to your country. I very much hope that the smell of jasmine will stay with me because I don't want to let go yet...and I wonder whether this beautiful Nandini is eating a different book tomorrow.

അറിയപ്പെടാത്ത വിരഹം.

ബാബു എഴുമാവിൽ

Babu Ezhumavil, 54, is a management consultant specializing in the regulatory aspects of foreign trade. He lives in Ahmedabad, Gujarat where he is the editor of a bi-lingual magazine published by the Ahmedabad Kerala Samajam. He describes himself as 'an occasional writer' and he has written on various subjects from humanities, philosophy and economics to aspects of the Foreign Trade Policy.

പലപ്പോഴും എനിക്ക് തോന്നാറുണ്ട്, ഇത്രയും ഭീകരത ഇരുട്ടിനുണ്ടാവുമ്പോൾ, ആ ഇരുട്ട് ഏതൊ വിരഹത്തിലേക്കിരുന്നു പൊങ്ങുന്ന പുക തന്നെയാവാമെന്ന്. അതുകൊണ്ടാവാം ഇരുട്ടിൽ വിരഹത്തിന് തീക്ഷ്ണത കൂടുന്നത്. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഞാനറിയുന്നത് മറ്റൊന്നാണ്. നാളെ എന്റെ ഈ വിരഹദുഃഖത്തിനന്ത്യമുണ്ടാവുമെന്നുള്ള അറിവ്. ആ അറിവ് നൽകുന്ന സ്വപ്നവുമായി ഞാൻ മരയഴികളിലൂടെ മാനത്തേയ്ക്കു കണ്ണും പായിച്ചു ഉദയത്തിനുവേണ്ടി കാത്തു കിടക്കുന്നു. കോഴികൾ കാലം മാറ്റി മാറ്റി ചവിട്ടി യാമങ്ങളെ തള്ളി നീക്കുന്നതും കണ്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടക്കുന്നു. ഉണരാനുള്ള വെമ്പലിൽ ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. നാളെ മുരിക്കിൻപൂവും മുരിങ്ങപ്പൂവും കുലുക്കി വീക്കൻ മുറ്റത്തെത്തുന്ന ഇളംകാറ്റിനെ എനിക്കിഷ്ടമാണ് കാരണം അതിൽ എന്റെ പ്രിയതമന്റെ ഗന്ധമുണ്ടാവും. വായുപുത്രനായ ഭീമസേനന്റെ ഒരു ഭാര്യയാണ് ഞാൻ. എന്റെ വിരഹത്തിന്റെ ചൂടിനെ കൂളിരേകി സമാശ്വസിപ്പിക്കാൻ എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അച്ഛൻ കൂടെയുണ്ട്, മകനും. എങ്കിലും വിരഹദുഃഖം മാറില്ലല്ലോ. ഇനി മണിക്കൂറുകൾ മാത്രം, ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച, പിന്നെയും അകലാനോ? അങ്ങനെയും ആവാം. സീതയും, ഊർമിളയുമൊക്കെ നിർബന്ധിത വിരഹത്തിന്റെ പൊള്ളൽ അനുഭവിച്ചവരാണ്. വിരഹം അനുഭവിക്കാനുണ്ടായ കാരണങ്ങളും അതിലേക്കു തിരിച്ചു വരികയും വെച്ചേറേ ആണെന്നെല്ലാർക്കുമറിയാം. എങ്കിലും

ദുരിതമവർ അനുഭവിച്ചു. ഭർത്താഗൃഹത്തിനുള്ളിലെ നാലുപുരകൾ സാക്ഷിയായിരുന്നു ഊർമിളയുടെ വിരഹത്തിന്, ഭർത്താവിൽ നിന്നകന്നുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ പേര് വിരഹം എന്നു തന്നെ. മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ നിന്നു പതഞ്ഞുപൊങ്ങുന്ന വിരസത, അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാവുന്ന വിമുഖത. എത്രയോ യാമങ്ങൾ പൊഴിഞ്ഞു വീണു വിരഹികൾക്കു ചുറ്റും. അവർ കാതും കൂർപ്പിച്ചിരുന്നു, ഭർത്താവിന്റെ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കാൻ. ദൃഷ്ടിപഥത്തിന്റെ അന്ത്യവും കടന്ന് എത്രയോ കാതങ്ങൾക്കകലെ ചെന്നെത്തിയിട്ടുണ്ടാവാം അവരുടെ മനസ്സ്! നാഴികകളും വിനാഴികകളും താണ്ടി അവരുടെ മനസ്സ് എവിടെയെല്ലാം അലഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവാം. ഉഷസ്സുകളിലും സായാഹ്നങ്ങളിലും സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു കണിക അവർ തപ്പി. ഒരു മദാലസ നിദ്രയ്ക്കു വേണ്ടി. എല്ലാ ബന്ധുക്കളുടെയും സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ അവർ നിരന്തരം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പരിചാരകവൃന്ദങ്ങൾ മത്സരിച്ചു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു ഇവരെയാക്കെ; എന്നാലും വിരഹദുഃഖത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണത കുറയില്ല. സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ എത്ര പ്രിയപ്പെട്ടവർ ആശ്വസിപ്പിച്ചാലും ഒന്നുമാവില്ല. ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾ ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഞാനോ, ഒരു രാജകുമാരിയാണെന്നു മാത്രം. രാജ്ഞി പദം ഒരിക്കലും ഉറപ്പില്ലാതെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഒരു പാവം പാവം രാജകുമാരി.

എന്നെ നിങ്ങൾ മഹാഭാരതത്തിന്റെ
താളുകളിൽ തികച്ചും അപ്രധാനമായ ഒരു
രൂപത്തിലേ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും. എന്നെ
ഓർമ്മിക്കാൻ, ഞാൻ വായുപുത്രനായ
ഭീമസേനന്റെ ഒരു ഭാര്യ എന്ന പദവി
മാത്രമേയുള്ളൂ. ഞാനില്ലെങ്കിലും
സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമങ്ങൾക്കൊരു വ്യത്യാസവും
ഉണ്ടാവുമായിരുന്നില്ല. ഇനിയും ഇത്തരം
എത്രയോ കഥാപത്രങ്ങൾ ജീവിച്ചു
മരിക്കുന്നു. എനിക്ക് ജാപ്പനും എനിക്ക്

മുൻപും. എനിക്ക് പിന്നാലെയും
ഇതൊക്കെ ഇനിയും
സംഭവിക്കും. ഭരത-ശത്രുഘ്നന്മാരുടെ
ഭാര്യമാർ ഭാഗ്യവതികൾ ആയിരുന്നു.
കൗസല്യയും, കൈകേയിയും സുമിത്രയും
ദശരഥ മഹരാജാവു മരിക്കുന്നതുവരെ
ഒപ്പം തന്നെയായിരുന്നു. ഗുഹിമാരുടെയും
ഭാര്യമാർ അവരെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ടൊപ്പം
കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഗന്ധാരിവല്ലഭയായും,
എന്റെ രണ്ട് അമ്മായിയമ്മമാരും -

കുന്തിയും മാദ്രിയും - വിരഹദുഃഖം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. അവർ അവസാന സമയം വരെ പാണ്ഡുവിന്റെ കൂടെയായിരുന്നു. പ്രതീക്ഷകൾ കൂടുമ്പോൾ നിമിഷങ്ങളുറച്ചുചിഴയുന്നു. മുളിയാർക്കാനും അറിയാത്ത ഒരു അശരീരിയായി മനസ്സുഴുന്നു. മാനം നോക്കി, മാനവും നോക്കി, പക്ഷെ മനം എങ്ങനെയോ ഉടക്കി കിടന്നു പോയി. എന്തിനെനിശ്ചിതമെന്നെന്തോന്നി. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനെന്നുവേദം സ്വയംവരപ്പന്തലിലെത്തി. മനമിളകി മദമിളകി ഞെളിഞ്ഞിരിന്നിരുന്ന അരചർക്കിടയിൽ എന്തിനവേദം ഉപവിഷ്ണായി. എന്റെ കണ്ണുകളേക്കാൾ വേഗത്തിൽപ്പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന കാതുകളിൽ തോഴിമാർ എന്തിനെന്നവേദത്തിന്റെ സ്കൃതി ഗീതങ്ങൾ പാടി. എന്തിനെന്നിയില്ല. ഇതിനൊക്കെ ഉത്തരവാദി കാലവും പ്രായവുമാണ് പാവം പെൺകുട്ടികളല്ല. വീരകഥകൾ കേട്ടു വളർന്ന ഏതു രാജകുമാരിയ്ക്കും തന്റെ ഭർത്താവ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ഘനഗാംഭീര്യമുള്ള നിത്യ ജേതാവാവണമെന്നു തന്നെയാണ് തോന്നൽ അനാവശ്യഗർവ്വിന്റെ ഭാഗമാവാം. ഒരു യുദ്ധത്തിൽ പോലും പരാജിതനാവാൻ പാടില്ല. ഒരുതരം ശാഠ്യവുമാവാം, ഒപ്പമൊരു കിനാവായിരുന്നു. എല്ലാം പെൺകിടാങ്ങളെപ്പോലെ എന്തിനും ഒരു സ്വപ്നം. താലോലിക്കാനും, അതിൽ നീരാടാനും, അതിലേക്കുളിയിട്ടിറങ്ങാനും ഒരു പങ്കാളി. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും ആ ചുമലിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് ആ വിരിമാറിൽ ചാഞ്ഞത് സ്വപ്നംകണ്ട് ഉറങ്ങാൻ. പൗരുഷത്തിന്റെ ഉത്തംഗ ശ്രംഗങ്ങളിൽ കേളീനടനമാടാൻ, ജീവിതം ചരണങ്ങളിൽ സമർപ്പിക്കാൻ, കൊതി. ആകാംക്ഷയുടെ തിമില താളം ഹൃദയമിടുപ്പിൽ അലിഞ്ഞു ചേരുന്ന നിമിഷങ്ങൾ. പിന്നിൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന രാഗവിസ്ഫോരവും അതിനൊപ്പം തുടികൊട്ടുന്ന എന്റെ മനസ്സും, എന്റെ നടപ്പിന്റെ താളം തെറ്റിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു. വരണമാലയുടെ ഭാരം കൊണ്ടു കയ്യുകൾ കുഴഞ്ഞുപോകുമോ എന്നു പോലും തോന്നി. ഒപ്പം നടക്കുന്ന ദാസിമാരുടെ തറച്ചനോട്ടങ്ങൾ എന്നെ ഭീതിഭ ആക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും

പലരെപ്പറ്റിയുള്ള വർണനകളുടെ തമാശകളിൽ അതൊക്കെ അലിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. പിന്നെ നടന്നതെല്ലാം സ്വപ്നം പോലെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ വന്നു നിന്നപ്പോളായിരം നാവുകൾ എന്നിൽ കിടന്നു പിടിച്ചു ദേഹമാസകലം കുളിർ. പിടയുന്ന കണ്ണുകളിൽ ഒന്നു ദൃശ്യമാവുന്നില്ല. ഗുണഗീതികളും സ്കൃതിഗീതികളും താളവും രാഗവും മനസ്സും എല്ലാം ഒരുപോലെ പ്രവർത്തനോന്മേഷമായി. മോഹംതുങ്ങുന്ന മുഖം ഉയർത്താനാവാതെ ഒന്നു പകച്ചു. ‘‘ഇതൊന്നു വാങ്ങൂ’’ എന്ന പരാധാൻ തോന്നി. പക്ഷേ, നാവനങ്ങളെ. ഇത്തീരനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കയ്യുകൾ ഉയർന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിൽ ആ മാല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണത്തിൽ അണിയിയ്ക്കാൻ. ഉയരം എത്രയോ കൂടുതൽ; എമ്പാൻ കഴിയാത്തത്ര ഉയരത്തിൽ. സഹോദരനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചങ്ങാതിയും കൂടി ആ ഭാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴുത്തിലണിയിച്ചു. പെരുമ്പറ മുഴങ്ങി. ഇന്നും ആ ശിരസ്സ് ഉയരത്തിൽ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹം മൊത്തമായും ഉയരങ്ങളിൽ! കൂടപ്പിറപ്പുകളുടെ സൗകര്യാർഥം വൈര്യം മറന്ന് അവർക്കൊപ്പം ശാന്തനായി നടക്കേണ്ടി വന്ന ഒരു ജീവിതമാണദ്ദേഹത്തിന്റെ. എന്തിനെന്നല്ല ആർക്കും എന്തിനെപ്പോലെ പറ്റാത്ത ഉയരം. ദൂരവും കൂടിയിരിയ്ക്കുന്നു. നാളെയും യുദ്ധം തുടരും; അദ്ദേഹത്തിനു പോകാതിരിയ്ക്കാൻ കഴിയില്ല. അതൊരുപക്ഷേ അദ്ദേഹത്തെ തളർത്തും. കാണാൻ കഴിഞ്ഞാലും മിണ്ടാൻ കഴിയുമോ എന്നു തന്നെ അറിയില്ല. ഇത്രയും കാലത്തിനു ശേഷമെങ്കിലും എന്നെ തിരിച്ചറിയും എന്നു തീർച്ചയുണ്ട്. എന്തായാലും ഈ മകനെ അദ്ദേഹത്തെ ഏൽപ്പിക്കണം. അവനും യുദ്ധം ചെയ്യട്ടെ മുത്തച്ഛന്റെ, അമ്മാമന്റെ, അച്ഛന്റെ, സ്വസഹോദരങ്ങളുടെ കൂടെ. അന്തരീക്ഷം കിടിലം കൊള്ളട്ടെ. അച്ഛനൊപ്പം നിന്നു യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന ആ ദൃശ്യം അതെന്നിടയ്ക്കു മനസ്സിൽ കാണാൻ കഴിയും.

വിരഹത്തിന്റെ ഒരോ നിമിഷവും ഞാൻ മകനു
 വേണ്ടി മാറ്റിവെച്ചിരുന്നു. അവനെ വളർത്തി
 അവന്റെ അച്ഛനെ ഏൽപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു
 മോഹം. അതു നാളെ സാധിക്കും. എന്റെ, ഈ
 ബലാസരയുടെ മനസ്സിപ്പോലും തേരിനു മുന്നേ
 പായുകയാണ്. പോർവിളിയുടെ ശബ്ദം
 ഉയരുന്നതിനു മുൻപെത്തണം. ഈ
 കാശിപുത്രിയൊരിക്കലും രാജ്ഞിയാവട്ടെ.
 ഞാൻ ഹസ്തിനപുരത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ
 നിശ്ചയമായി കഴിഞ്ഞോളാം. ഈ സർവ്വംഗനെ
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽക്കൽ സമർപ്പിച്ചു
 തിരിഞ്ഞുപോലും നോക്കാതെ ഞാൻ
 പൊയ്ക്കോളാം, വീണ്ടും വിരഹത്തിന്റെ
 മാടങ്ങളിലേയ്ക്ക്. കാലമേ, അല്ലെങ്കിൽ നീ എന്നെ
 നിന്റെ പിന്നിലൊളിപ്പിച്ചാലും വിരോധമില്ല.
 എന്തും മോഹിക്കാം, അതിനാരുടെയും
 അനുവാദം വേണ്ടല്ലോ? ഞാൻ
 മോഹിക്കില്ലെന്നും, കാരണം,
 ജാതകമനുസരിച്ച് യുദ്ധം ജയിച്ചാലും എന്റെ
 വിരഹം തീരില്ല. രാജകീയ കാരണങ്ങളും
 ധർമ്മങ്ങളും ഉണ്ടാവും നിരത്താൻ, എന്നെ
 ഒഴിവാക്കാം. ഇവിടത്തെ ഇരുട്ട് ഇനിയും
 ഘനീഭവിക്കും. ആയിരമായിരം
 കോകശങ്ങളുടെ വിരഹത്തിന്റെ ചൂടിൽ
 ഇവിടം എരിയും. കാലമേ,
 നിന്നോടൊരഭ്യർത്ഥനകൂടി; നിനക്കൊന്നും
 ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും പെൺകിടാങ്ങളുടെ
 മനസ്സിൽ .മോഹമുദിച്ചിരിക്കില്ല. അല്ലെങ്കിൽ
 ഇനിയും കാശിയിൽ രാജകുമാരികളും അതിൽ
 ബലാസരന്മാരും ഉണ്ടാവും, മാലയിട്ട
 രാവുകഴിഞ്ഞാൽ ജന്മം മുഴുവൻ
 ആകാംക്ഷയിൽ കഴിയാൻ.

Water, Water, Everywhere!

P.Ramchandran

Ramchandran is a postgraduate from the Delhi University. He joined the State Bank of India as a Management Trainee and rose to senior positions in international Banking, culminating in a five years tenure with the bank's London office in the City. He left the bank's service in order to continue in London and is currently the finance director for a group of companies in London

Water is the only substance found on Earth naturally in three forms – solid, liquid and gas.

Water, the wonder liquid:

Among liquids, water is unique. All other liquids, when frozen, are smaller and more compact than their liquid states. Water does shrink until it reaches 4 deg. C (39 deg. F); after that, it begins to expand, so that when water finally freezes into ice at 0 deg. C (32 deg. F), it takes up more space than liquid water, not less.

Water has a much higher boiling point than virtually all other natural liquids. And when water is at 37 deg. C (99 deg.F), it requires the greatest amount of energy to produce a temperature change. This is lucky for life on Earth, significantly for human life. Plasma, which constitutes 55% of our blood volume, is 90% water. Blood is able to maintain its own steady normal temperature of 98.6 deg.F even when we are subjected to prolonged extremes of heat and cold.

Our adult bodies are 60 - 70% water (fat people have less water than thin people, as a percentage, as fat tissue does not have as much water as lean tissue); even our bones are 22% water. Newborn babies are 78% water. We can survive about a month without food, but only 5 to 7 days without water. Also, given that our land masses are surrounded by

water, our entire planet is insulated from extreme and sudden fluctuations in temperature by the thermal resistance of the oceans. Oceans store and distribute huge amounts of heat so that the equator's warm temperatures are in a sense shared with northern climes. Charlie Ryrie in her book 'The Healing Power of Water' says that a 100-mile wide ocean current can transport as much heat in an hour as produced by burning 200 million tones of coal.

Water in the oceans is not moved around because of waves (which are driven by wind). There are currents and 'rivers' in the oceans that move massive amounts of water around the world. The Kuroshio current (the word translates into 'the Black Stream' in English), in the Pacific Ocean, off the shores of Japan, is the largest current – it can travel between 25 and 75 miles a day, 1 to 3 miles per hour, and extends some 3,300 feet deep. The more familiar Gulf Stream moves water from the Gulf of Mexico across the Atlantic Ocean towards Great Britain. At a speed of 60 miles per day, the Gulf Stream moves 100 times as much water as all the rivers on Earth. Coming from warm climates, the Gulf Stream moves warmer water to the North Atlantic.

Water is H₂O:

The basic arrangement of atoms is molecule (meaning 'little mass' in Latin).

.A molecule is simply two or more atoms working together in a more or less stable arrangement – add 2 atoms of hydrogen to one atom of oxygen and we have a molecule of water. The combination of the two elements, hydrogen and oxygen, creates an entirely new set of properties.

Hydrogen, the smallest atom there is, has a single proton (+ve) at its centre, and a single electron (-ve) rotating around it. The atom is light and unstable. Oxygen is a heavier atom, with 8 protons at its centre, surrounded by an inner shell and an outer shell – the inner shell is full with 2 electrons orbiting the centre; the outer shell has 6 electrons, but in order to balance the atom's electrical charges, it would 'prefer' to have 8. As Raphael Kellman MD puts it in his book "The Matrix Healing", the oxygen atom's longing for 2 extra electrons, and the hydrogen atom's essential instability, are what enables the marriage of these two substances and the creation of a new element. And, the super-stable element that water is, it can nevertheless bond easily with other molecules because of the exchange of electrical charges between the two types of atoms.

The bonding property of water enables it to mix with many other substances, which in turn has created many of the conditions for life on Earth. Stable in and of itself, water is always ready to mix with another substance and create something new. Thus water helps support life both within our bodies and outside them, sharing its cooling and warming properties wherever they are needed, just as it flows freely into every welcoming crevice and plain.

The Water we drink has been around doing its job since the Earth was young!

It's true, the water we use today has been around for hundreds of millions of years, and the amount available hasn't probably changed very much. Water moves around the world, changes forms, is taken in by plants and animals, but never really disappears. Water on Earth moves in a continuous cycle. This is called The Water

Cycle, which essentially describes the existence and movement of water on, in and above the Earth. Earth's water is always in movement and is always changing states, from liquid to vapour to ice and back again. The water cycle has been working for billions of years and all life on Earth depends on its continuing to work.

We had studied the water cycle in our science class and had also drawn the diagram. The US Geological Survey website provides an exhaustive account of the various stages of the water cycle, and gives the diagram with the descriptions in different languages (64 languages in fact, at last count). The Malayalam version is reproduced here.

For youngsters, NASA has an internet game called 'Droplet and the Water Cycle' at <http://kids.earth.nasa.gov/droplet.html>, where they can play (and download) the game. The website's description of the game, reproduced below, makes a great read:

"ONCE UPON A TIME high above the earth, fluffy white clouds drifted through the atmosphere. In the clouds lived a little Droplet of water, round and content with life. For as long as he could remember, he spent his days lying on his back, relaxing and soaking up the sun's warm rays. One day, he took his usual place in the sun but the light didn't seem to be as bright. In fact, as the day went on, it grew darker and darker, loud claps of thunder shook the cloud, and the Droplet felt as if he were getting so heavy he could hardly move.

Suddenly, the Droplet felt himself falling from the cloud. Down, down, down he fell, farther and farther from home. At last he landed on the earth, in the dark green foliage of the rainforest. Around him as far as he could see were tall trees, dense green leaves, red mushrooms and multicoloured insects of every shape and size. Strange creatures surrounded him, and the sounds and sights were nothing he had ever seen or heard before. All he was sure of was that he wanted to go back home. But how? And so begins the

freshwater. And another 30.1% is Ground water, most of which comes from rain which infiltrates downwards from the land surface. Nearly 90% of our planet's ice is in Antarctica and most of the rest is in Greenland. Antarctica alone has 6 million cubic miles of ice, enough to raise the oceans by a height of 200 feet if it all melted. Our atmosphere has just 0.001% of earth's total freshwater in clouds or as vapour, and if all that fell as rain, evenly everywhere, the oceans would deepen by only a couple of cms.

In December 1992, United Nations decided to designate 22nd March of each year as World Day for Water. Worldwide, one billion people lack access to safe drinking water. The UN has also declared 2005 – 2015 as the International Decade for Action on 'Water for Life' and set the world agenda on a greater focus on water-related issues.

World population has doubled since 1950, but our usage of water has increased six-fold:

Increased living standards and irrigation (and golf and tropical lawns!) have put huge strains on our supplies. Competing demands create tensions or worsens pre-existing tensions:

- as in the occupied West Bank where Israeli settlers run dishwashers, washing machines and lawn sprinklers and use power showers while Palestinians' taps run dry;
- Turkey diverts the headwaters of the Euphrates river for its hydroelectricity projects and irrigation and Syria has power cuts every day as they depend on the same water for its electricity generation;
- Hundreds of farmers living along China's Huai River Basin suffer from various forms of cancer due to water pollution caused by the State-owned factories along the river front;
- Wells sunk to fill the swimming pools of luxury hotels for western tourists in Goa have left townspeople queuing at standpipes for water to drink.

Providing safe drinking water to those who need it is a major challenge, more so for a country like India which has 18% of the world's population but only 4% of its fresh water and just over 2% of its land area. Water issues could be confined to genuinely arid areas, if more of rain water could be captured, stored and transported. And there is urgent need for water saving technologies and new techniques for desalination and water treatment.

സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത ഉള്ളൂർ കവിതകളിൽ

വി.. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ

ബഹുമുഖ പ്രതിഭയുള്ള മഹാകവി ഉള്ളൂർ നെപ്പറ്റി കുറെയൊക്കെ പഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വിസ്തൃതമായ ആ കാവ്യസാഗരത്തിൽ ഇറങ്ങുന്നവർക്ക് ധാരാളം മുത്തുകൾ ശേഖരിക്കാൻ കഴിയും. മഹാ കവിത്രയത്തിൽ മറ്റു രണ്ടു കവികളെ സംബന്ധിച്ചു അവരുടെ സാമൂഹ്യ വീക്ഷണം ഒട്ടേറെ വിശദമാക്കി തന്നെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല പ്രഭാവത്തിലും പുരാണ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഗഹനതയിലും അഭിരമിച്ച ഉള്ളൂർ കവിതകളിലെ സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത പുനർ വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു.

“പൗരാണികത്വമെൻ പൈതൃകസ്വത്തല്ലോ
പാരായണം ചെയ്യാം ഞാനതല്പം”

തന്റെ പൈതൃക സ്വത്തിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയ മഹാകവി പുരാണ കഥനത്തിൽ ഉൽസുകനായപ്പോഴും തന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നു സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത പൊട്ടി മുളക്കുന്നതായി കാണാം. വിശ്വപ്രേമത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന ആ മുളകൾ ഓരോ കാവ്യ പശ്ചാത്തലത്തിലും അനിർവചനീയമായ ആനന്ദ ലഹരിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു കൗതുകകരമാണു; ഏകാവലംബം വിശ്വപ്രേമം തന്നെ.

“ഒരൊറ്റ മതമുണ്ടുലകിന്നുയിരാം
പ്രേമമതൊന്നല്ലോ
പരക്കെ നമ്മെ പാലമുതുട്ടും
പാർവണ ശശിബിംബം”

സമൂഹത്തിലെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെ തുടച്ചു മാറ്റാനുള്ള ധാരാളം ഉൽബോധനങ്ങൾ ഉള്ളൂർ തന്റെ കവിതകളിലൂടെ മുഴക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളൂരിന്റെ സാമൂഹ്യാവബോധത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സാക്ഷിപത്രമായി കരുതാവുന്ന ഏതാനും കവിതകൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

“തന്നാൽക്കരേറേണ്ടവരെത്രപേരോ
താഴത്തു പാഴ്ച്ചേരിലമർന്നിരിക്കെ
താനൊറ്റയിൽ ബ്രഹ്മപദം കൊതിക്കും
തപോനിധിക്കെന്നൊരു ചാരിതാർത്ഥ്യം”

“സ്നേഹമാണവിലസാരമുഴിയിൽ” എന്നു ആശാൻ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, അതിനെ അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഉള്ളൂർ പറയുന്നതിങ്ങനെയാണു്

“യാതൊന്നു ദൈവത്തിനു മുർത്തിപോലും

യാതൊന്നു വിശ്വത്തിനു തൂണുപോലും
ആ സ്നേഹമാസ്നേഹമഹോ ജയിപ്പൂ
യാതൊന്നു മോക്ഷത്തിനു കോണിപോലും”

സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന നീച സ്ഥിതിയുടെ പൊള്ളത്തരം അതിശക്തമായിത്തന്നെ കർണ്ണഭൂഷണത്തിൽ കവി എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ട്.

“സുതൻ പോൽ സുതൻ പോൽ
സുത കുലത്തിനു
പാതിതുമെന്തിത്ര പറ്റിപ്പോയി
നാമുഖനിന്നലെ സുതനായ് വാണവൻ
നാരായണൻ നാളെ സുതനാവോൻ”

ഭക്തി ദീപിക എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ കാവ്യത്തിൽ പ്രേമത്തിന്റെ സർവ്വോൽകൃഷ്ടമായ പദവി കവി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

“പ്രേമം താൻ പ്രപഞ്ചത്തിൽ
ശ്രേഷ്ഠമാം ജീവാധാരം
പ്രേമത്തിന്നഭാവത്തിൽ
ബ്രഹ്മാണ്ഡം നിശ്ചയതനം”

ഉള്ളൂർ തന്റെ കവന കൗതുകത്തിനു പുഞ്ചിറകു നല്കിയതു സാമൂഹ്യ ഭദ്രതയെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയാണു്.

മിസ്സ് മേയോ എന്ന അമേരിക്കൻ മദാമ്മ ഭാരതത്തെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തി എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് “മദർ ഇന്ത്യ”. അതിനെതിരെ ശക്തമായി കവിയുടെ തുലിക ചലിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ വിശിഷ്ട കൃതിയാണു് “ചിത്രശാല”. ഭാരത സ്ത്രീകളുടെ മഹിമ വർണ്ണിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ആ ഗ്രന്ഥം മദാമ്മക്കു കിട്ടിയ കനത്ത സാരസ്വത പ്രഹരമാണു്. സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത ഹൃദയത്തിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു കവിതകുമാത്രമേ ഇത്തരത്തിലുള്ള നൈസർഗ്ഗിക പ്രതികരണങ്ങൾ ജന സമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവെക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. “ഐക്യ ഗാഥ” എന്ന ചെറിയ കവിതയിലെ ചില വരികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

“ഇമ്മണിത്തോപ്പിലെ തൈമണിക്കാറ്റിന്റെ
മർമ്മര വാക്യത്തിന്നർത്ഥമെന്തോ?
എന്നയൽക്കാരനിൽ നിന്നു ഞാൻ ഭിന്നന -
ല്ലെന്നങ്ങ് നിന്നിതു വന്നുരപ്പൂ”

സമൂഹത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പിനു ജനകീയമായ കൂട്ടായ്മയും സ്നേഹവും സാഹോദര്യവും ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഘടകങ്ങളാണെന്നു മഹാകവി ഒട്ടേറെ കവിതകളിൽ സന്ദർഭോചിതമായി സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടു്. സമൂഹ നന്മ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി മഹാകവി രചിച്ച ഒരു മഹത്തായ കൃതിയിലെ വരികൾ കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക.

“ഒരു വഴിയുണ്ടു മനുഷ്യൻ നന്നാവാ-
 നൊരേയൊരുവഴി-മറു വഴിയില്ല
 ഒരു കുടുംബമായ് പുലർന്നാൽ ജീവിക്കാം
 പിരിഞ്ഞു മാറിയാൽ മരിച്ചു മണ്ണാകാം”.
 (ആറ്റം ബോംബ്)

നിശ്ചയ ദാർഢ്യമുള്ള വ്യക്തികൾ ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ നമുക്ക് കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു സമൂഹം വാർത്തെടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു വ്യക്തിജീവിതം സംശുദ്ധവും കർമ്മനിരതവുമാക്കാൻ കവി ഉൽബോധനം നടത്തുന്നത്. “കിരണാവലി” യാണു ഉള്ളൂരിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കവിതാ സമാഹാരം. അതിൽ ഒന്നാമത്തെ കവിത പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു “ഉദ്ബോധനം” എന്ന ശിർഷകത്തിലാണു്. മാനവികതയെപ്പറ്റി വളരെ പരത്തിപ്പറയുന്നവർ സശ്രദ്ധം വായിച്ചു പഠിച്ചു പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളാണു അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചില വരികൾ കാണുക.

“പാഴാരണ്യത്തിൽ പതിക്കട്ടെ, പാദങ്ങൾ
 പാഷാണം കൊണ്ടു മുറിഞ്ഞിടട്ടെ

വെട്ടുക നീയാഞ്ഞു നിൻ കൈ രണ്ടും പൊക്കി
 പൊട്ടി പൊളിയുമിപ്പൊറയിപ്പോൾ
 വെള്ളപ്പുളൻകൊളിശ്ശീതജലമുടൻ
 നല്ലൊരുവയിൽ നിന്നു പൊങ്ങും”

സുപ്രസിദ്ധനിരൂപകനായ സുകുമാർ അഴീക്കോട് “കർമ്മവീരം” തന്നെയാണു ഉള്ളൂർക്കവിതയിലെ സ്ഥായിയായ രസം എന്നു പറഞ്ഞതു് അക്ഷരം പ്രതി ശരിയാണു്. മനുഷ്യനിലെ സാത്വികഭാവങ്ങൾ ഉദീപ്തമാക്കാനും അവനിലെ കർമ്മശേഷി ഉണർത്താനും ഉതകുന്ന ഒട്ടേറെ കവിതകൾ ഉള്ളൂർ കൈരളിക്കു സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പാണ്ഡിത്യം, കവിത്വം, തത്വചിന്ത എന്നീ മൂന്നു സ്വർണ്ണശാലകളുടെ മൂപ്പിരിക്കുട്ടിൽ നിർമ്മിച്ച ഉള്ളൂർക്കവിതകൾ ഗൗരവമേറിയ പഠനത്തിനു ഇനിയും വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതയിലെ കുറച്ചു വരികൾ സ്മൃതിപഥത്തിൽ നിന്നും താഴെ കുറിക്കുന്നു. കവിയുടെ സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത വിളംബരം ചെയ്യുന്നതാണു ഈ കവിത.

“ഇതെന്തു കൂത്തന്റെ സഹോദരൻമാരേ
 മദീരാശ്ശി മന്ത്രി ധൂരന്ധരൻമാരേ
 മുറക്കുമേലിലും നടത്തണം പോലും
 പറശ്ശിനിക്കാവിൽ സൂര നിവേദനം
 പരദൈവങ്ങളെ കുടിപ്പിക്കാമെന്നോ?
 നരനപേയമായ് വിധിച്ചൊരാദ്രവം”

പഴയ മലബാർ പ്രദേശം മദിരാശിയുടെ കീഴിലായിരുന്നു. മദ്യ നിരോധന നിയമവും മദിരാശി അസംബ്ളിയിൽ അന്നു ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയ സംഭവങ്ങളും സ്മരിച്ചു കൊണ്ടാണു ഉള്ളൂർ ആ കവിത എഴുതിയത്. കവിയുടെ സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധതയുടെ വെന്നിക്കൊടിയായി ആ കവിത വാഴ്ത്തപ്പെടും. ഉള്ളൂരിന്റെ ഒടുവിലത്തെ സമാഹാരമായ “തപ്തഹൃദയ” ത്തിലും സമൂഹനന്മയെ ലക്ഷ്യമാക്കി എഴുതിയ ധാരാളം കവിതകൾ ദർശിക്കാം.

“കരങ്ങളേവരും പരസ്പരംകോർത്തും
 ഒരേതരം ജയാരവം മുഴക്കിയും
 എതിരിട്ടും വിഘ്നഗതങ്ങളെ ദൂരെ
 പതിരിൻ മട്ടുതിപറപറപ്പിച്ചും
 അണിനിരന്നൊപ്പം പുരോഗമിക്കുവിൻ
 അണയുവിൻ ശീഘ്രമഭീഷ്ട ലക്ഷ്യത്തിൽ”

“ഉള്ളൂരിന്റെ പദ്യകൃതികൾ” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ ശ്രീ.ആർ.രാമചന്ദ്രൻ നായർ വളരെ പ്രസക്തമായ ഒരു ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. “അതീത സപ്തതി വർഷനായ ഒരു കവിയിൽ നിന്നും വിജുംഭിതമായ യൗവനത്തിന്റെ ഊർജ്ജസ്വലത കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഇത്തരം കർമ്മഗാഥ ഉൽഭവിച്ചതിനു സാഹിത്യത്തിൽ വേറെയെത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടാകും?” മഹാകവി പി.കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ അനുഗ്രഹശിസ്സുകളോടെ മലമുടിയിലെ ആ ശിവക്ഷേത്രം ഒന്നുകൂടി പ്രദീക്ഷിണം വെക്കട്ടെ. “ഉള്ളൂർ കവിത!- മലമുടിയിലെ ശിവക്ഷേത്രമാണു്. അവിടെ എത്താൻ കാടും പടലും താണ്ടണം, വഴുക്കുന്ന പാറ ചവിട്ടണം. ഏറെ പടികൾ കൂത്തനെ കേറണം. സന്നിധാനത്തിലെത്തിയാൽ പരമാനന്ദം! അകലെ കടൽ കാണാം കൂളിർ കാറ്റേൽക്കാം. തീർത്ഥക്കുളങ്ങുളുണ്ട്; മുങ്ങിക്കുളിക്കാം. എന്നാണു പി.കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്”.

കാലമാകുന്ന മഹാനിരൂപകൻ ഉള്ളൂർ കവിതകളിലെ പുനഃപ്രഫുല്ല പ്രഭാവം ഭാവിതലമുറക്കു വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അത്രമേൽ ശക്തമാണ് മഹാകവിയുടെ സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത. ഉള്ളൂർ

കവിതകളുടെ ഗഹനമായ പഠനങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഇനിയും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും.എം. ആർ.നായരുടെ (സഞ്ജയൻ) ഉൽകൃഷ്ടമായ നിരൂപണം ഉള്ളൂർക്കവിതകളിലെ സാരസ്വത കിരണങ്ങൾ വിതറി സാഹിത്യ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നൂതന പ്രചോദനങ്ങൾ നൽകി ആരോഗ്യകരമായ കാവ്യാനുശീലനം വളർത്താൻ വളരെ ഏറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലാന്തരത്തിൽ ഉള്ളൂരിന്റെ എല്ലാകൃതികളും നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ പോലും കർണ്ണഭൂഷണത്തിലെ നലുവരികൾ മാത്രം നിലനിന്നാൽമതി ഉള്ളൂർ മഹാകവിയായി വാഴ്ത്തപ്പെടും എന്നത്രെ സഞ്ജയന്റെ സൂചിപ്പിച്ചതായ മതം. ആ വരികൾ നമുക്കൊന്നു ശ്രദ്ധിക്കാം.

“ചർമ്മബലിയും യമുനയും ഗംഗയും
ചമ്പാപുരിവരെ മാറിമാറി
വെൺനൂറു വൈരക്കൽക്കാപ്പണിഞ്ഞീടിന
തന്നലക്കൈകളാൽ താങ്ങി, താങ്ങി
എന്നിളം പൈതലിൻ മെയ്യാളി മേൽക്കുമേൽ
പൊന്നിറം പൂശുമപ്പേടകത്തെ
കൊണ്ടുചെന്നപ്പുറം രാധയിൽചേർപ്പത്
കണ്ടേൻ ഞാൻ ദുരസ്തനന്യതന്ത്രൻ”

ഉള്ളൂരിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ വാഗ്വിവിലാസത്തെപ്പറ്റി സഞ്ജയനെപ്പോലുള്ള മഹാപ്രതിഭ “സാഹിത്യ നികർഷ” ത്തിൽ ഇത്രമേൽ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഉള്ളൂർ കവിതകളിലെ അതിശക്തവും അപ്രതിരോധ്യവുമായ സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധതയുടെ അടിയൊഴുക്കു നാം വേണ്ടത്ര കണ്ടെത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴാണു സാഹിത്യത്തിലെ പുനഃപ്രഭുല്ല പ്രഭാവം സഹൃദയന്മാർക്കു അനുഭവവേദ്യമായിത്തീരുക.

ഉജ്ജ്വലനായ വാഗ്വിവിലാസി എന്നും, ഉല്ലേഖ ഗായകനെന്നും, ദാർശനികനായ സാഹിത്യ ചരിത്രകാരനെന്നും, നിരൂപണ വിശാരദനെന്നും, തത്വചിന്തകനെന്നും, മുക്ത കണ്ഠം പ്രശംസിക്കപ്പെട്ട മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധത സാഹിത്യ ഗവേഷകന്മാരുടെ സമഗ്രമായ പഠനത്തിനു വിഷയീഭവിപ്പിക്കട്ടെ എന്നു പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

Featured Artist - Manu Kallikad

(Thakazhi's and Bashir's collages inside cover pages)

---Seena Praveen

The Gestaltian principle, 'the whole is greater than the sum of its parts', would not, in the strictest sense, apply to Manu's biographical portrait collages that depict history in the multiple fragments that go to create the whole.

Manu, a self-taught artist from Malappuram district Kerala, creates collages of eminent personalities, with news clippings and photographs of the person. He captures the dominant mood of the person in the whole portrait, but the shreds that go to form the whole, show various other moods of the person represented. One portrait has a million other portraits within - each with its own story to tell. You see the celebrity at different ages and stages of life, their diverse personae showing through on closer scrutiny. This is Manu's style - of defining a person, telling a story and recreating history. Take the example of Gandhiji's collage – it shows Gandhiji working on a charka, Kasturba, Gandhiji's childhood days and various other historical events.

Manu's collage on Picasso celebrates the great artist's cubistic style. Manu has done over 30 biographical collages – a few to name would be Madhavikutty, O.V.Vijayan, M.F.Hussain, Van Gogh, Raja Ravi Varma, Tagore, Einstein, M.T.Vasudevan Nair, Thakazhi, Basheer, Mother Theresa, Yati and EMS.

Manu glues bits of torn paper cuttings onto a hardboard base to create his collage. No fixative or laminate is used so as not to compromise the quality of his work. Manu does not use scissors or a cutter, instead he gently tears the pictures with his hands. Manu's

forefinger nails that are grown long act as pincers or forceps to dexterously manoeuvre small bits of paper. Manu never uses paints or brushes for his collages.

The result of this meticulousness and commitment, is a piece of work - original and unique - heralding the arrival of a new talent amongst the artists of Kerala. Though Manu can complete one piece of work within a span of a few weeks, the time taken to collect the materials can go up to a decade.

Manu's collage on Lady Diana has used articles from over 60 magazines.

Manu's first work was Karl Marx in 1982 which was done on an experimental basis. This experiment was left there, to be picked up many years later in 2000. Since then there has been no looking back for Manu. Manu's first exhibition of these portraits was held in 2003 at the Lalitha Kala Academy Art Gallery at Calicut.

Artist Namboothiri, artist A S Nair and philosopher Nithyachaithanya Yati are those who have influenced Manu greatly. Manu recalls a meeting with Namboothiri where the renowned artist looked at Manu's work and asked him where he had

studied art from. When Manu answered he had had no formal training in art, Namboothiri looked up and said 'Ini padikkyaan onnum illyallo'. Ask Manu whether this style of his has come to stay and he replies, 'My style will keep evolving just as the person within me. To get set in one single style - doesn't that equate to stagnation?

For Manu, art has been a calling in life. If there's anything that defines this man, it is determination. Manu triumphed over many obstacles in life including a financially disadvantaged childhood to become an artist in his own right. Manu has entered the Limca Book of World Records (2007) for being the only artist in India to do biographical portrait collages. Fiona, J K Rowling's secretary purchased the portrait of Yati and many of his other works have crossed the Indian border to distant lands. Each piece of Manu's work is unique. It simply cannot be replicated - not by another, not by the computer, not even by the artist who created the original!

Manu's contact details are

Manu Kallikad, Marathakam,
Thiruvalli,
Pathiriyal Post, Wandoor,
Malappuram 676123
manukallikad@yahoo.co.in
www.manukallikad.com

മാധവിക്കുട്ടി : വാക്കുകളെ നക്ഷത്രമാക്കിയ കഥാകാരി

- ഉള്ളൂർ എം. പരമേശ്വരൻ

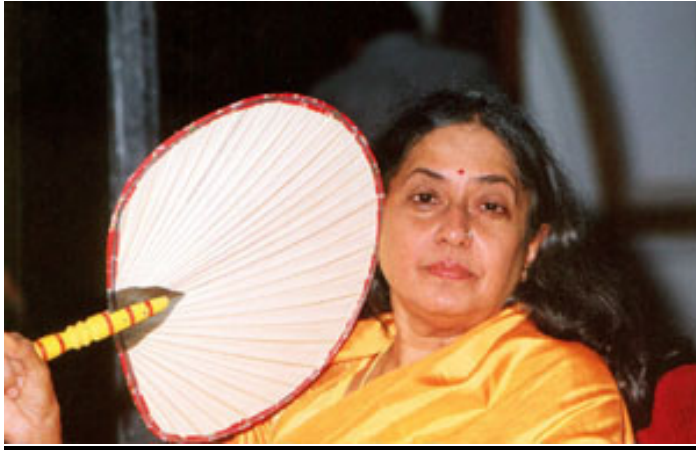
- മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ പൗത്രൻ. കാലിക്കറ്റ് സർവകലാശാലയിൽനിന്നും ലൈബ്രറി സയൻസ് പ്രൊഫസ്സറും വകുപ്പധ്യക്ഷനുമായി ജോലി നോക്കിയ ശേഷം, മാർച്ച് 2004 ൽ റിട്ടയർ ചെയ്തു. കവി, വിവർത്തകൻ, ഉപന്യാസകാരൻ, തമിഴിൽ നിന്നും കവിതകളും ചെറുകഥകളും ആനുകാലിക പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. കൃതികൾ ദേശാടനക്കിളി, ഇലപൊഴിയും കാലം (കവിതാ സമാഹാരങ്ങൾ), ആണ്ടാൾ പാടിയ തിരുപ്പാവൈ ശ്രീ ആണ്ടാൾ കൃതികൾ (വിവർത്തനം) -

വളരെയേറെ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ട ഒരു കഥാകാരിയാണ് മാധവിക്കുട്ടി എന്ന കമല സുരയ്യ. മലയാളത്തിൽ അറുപതുകളിലെ ഏറ്റവും മികച്ച മൂന്നു കഥാകൃത്തുകളിൽ ഒരാൾ മാധവിക്കുട്ടി ആയിരുന്നു. മറ്റു രണ്ടുപേർ എം.ടി. വാസുദേവൻ നായരും, ടി.പത്മനാഭനും. വിചിത്രങ്ങളായ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് ഒരു വ്യക്തിയെ സാഹിത്യകാരൻ (കാരി) ആക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്ക് കൂടെ. പാരമ്പര്യം കൊണ്ട് അനുഗ്രഹീതയായ സാഹിത്യകാരിയാണ് മാധവിക്കുട്ടി. പ്രശസ്ത കവയിത്രി ബാലാമണി അമ്മയുടേയും മാതൃഭൂമി പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായ വി.എം. നായരുടേയും മകൾ.. പ്രശസ്ത നാലാപ്പാട്ടു തറവാട്ടിൽ ജനിച്ച പെൺകുട്ടി. വളരെ ചെറുപ്രായത്തിൽതന്നെ പ്രായവ്യത്യാസം നോക്കാതെ വ്യവസായ പ്രമുഖനായ മാധവദാസിന് നാലപ്പാട്ടു കമലയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. സ്വപ്നങ്ങൾ കൊണ്ട് പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്യുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിക്കു പ്രായോഗികബുദ്ധിയോടെമാത്രം ജീവിതത്തെ കാണുന്ന അൽപ്പം പ്രായംകൂടിയ ഭർത്താവുമായുള്ള ദാമ്പത്യം അത്രയൊന്നും സന്തോഷപ്രദമായിരിക്കില്ല. കമലാദാസ് എന്നപേരിൽ അവർ ഇംഗ്ലീഷിൽ കവിതകളും, മാധവിക്കുട്ടി എന്ന തൂലികാനാമത്തിൽ മലയാളത്തിൽ ചെറുകഥകളും എഴുതി. അവരുടെ ചില കഥകളിൽ ലൈംഗികതയുടെ അതിപ്രസരമുണ്ടായിരുന്ന ബാലമനസ്സുകൾക്ക് ഏൽക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്നാൽ ലൈംഗികത മാത്രമല്ല, അവരുടെ കഥകളിൽ വാർധക്യത്തിന്റെ നിസ്സഹായത,

ക്രൂരമായ പീഡനങ്ങൾ, ആൺമേൽകോയ്മയുടെ ലോകത്ത് പെണ്ണുങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന മാനനൊമ്പരങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഉണ്ട്.

“എന്റെ കഥ” എന്ന ആത്മകഥയിൽ അവർ സ്വന്തം വികാരവിചാരങ്ങൾ, ദാമ്പത്യേതര ബന്ധങ്ങൾ, തന്റെ ദാമ്പത്യത്തിലെ പൊരുത്തക്കേടുകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം തുറന്നെഴുതി. എത്രപേർക്കു സ്വന്തം ജീവിതത്തെ ഇങ്ങനെ സത്യസന്ധമായി ആവിഷ്കരിക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടാകും! മാധവിക്കുട്ടിയുടെ “എന്റെ കഥ” ചുടപ്പുപോലെ വിറ്റഴിഞ്ഞു. ഇംഗ്ലീഷിൽ അവർതന്നെ എന്റെ കഥ “My story” എന്നപേരിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തു. അനേകം ഭാഷകളിൽ ഈ കൃതി വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. കപട സദാചാരത്തിന്റെ പൊയ്മുഖമണിഞ്ഞ സമൂഹം ആ മനോഹരമായ കൃതിയെ പല്ലം നഖവും

ഉപയോഗിച്ച് കീറിമുറിച്ച് പരസ്യ പ്രസ്താവനകളിറക്കി. അതേസമയം രഹസ്യമായി ഓരോരുത്തരും ആ പുസ്തകം വായിച്ച് ആസ്വദിച്ചു. മലയാളിത്തറവാടുകളിൽ ബാലവേല ചെയ്ത് ജീവിതം കരിഞ്ഞു പോകുന്ന നിസ്സഹായരായ പെൺകുട്ടികളെക്കുറിച്ച് ആർദ്രതയോടെ മാധവിക്കുട്ടി എഴുതി. അന്തിയാകുവോളം പണിയെടുത്തിട്ട് വീട്ടുകാരിയുടെ തല്ലുകൊള്ളുന്ന പെൺകുട്ടികളുടെ കഥകൾ. ഭർത്താവ് അലിവുതോന്നി ഒരു സാന്ത്വന വാക്കോതിയാൽ .അസൂയമുഴുത്തു്

വേലക്കാരി പെൺകുട്ടിയെ തല്ലുന്ന വീട്ടമ്മമാർ! ഈ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയാണ് അവർ നമ്മുടെ മരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മനസ്സാക്ഷിക്കുമുന്നിൽ തുറന്നു കാട്ടിയത് .

‘ചുവന്ന പാവാട’ എന്ന കഥയിലെ രാധ എന്ന നിഷ്കളങ്കയായ വേലക്കാരി പെൺകുട്ടിയും, ഭാര്യയെ സന്തോഷിപ്പിക്കാനായി ആ പെൺകുട്ടിയെ തല്ലിയിട്ട് ഒറ്റക്കിരുന്ന് കരയുന്ന യജമാനനും നമ്മെ വേദനിപ്പിക്കും.

‘മീനാക്ഷിയേടത്തി’ എന്ന കഥ നോക്കൂ. ഒരു വലിയ കുടുംബത്തിൽ അടുക്കളപ്പണിക്കു സഹായിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടിയ അകന്നബന്ധത്തിൽപെട്ട മീനാക്ഷിയേടത്തിക്ക് വയറ്റിൽ ക്യാൻസർ വന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ, ചികിത്സിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ഗൃഹനാഥൻ, അവർ മരിച്ചപ്പോൾ പതിനാറടിയിന്റേതെന്ന് എത്രചിലവു വന്നാലും കേമമാക്കണമെന്ന് കാര്യസ്ഥനോടു പറയുന്നു. ലോകഗതി ഇതാണെന്ന് സമാധാനിക്കാനാവാതെ നാം അസ്വസ്ഥരാകുന്നു.

“കാമഭ്രാന്ത” ഭർത്താവ് മരിച്ചിട്ട് ഒറ്റക്കുതാമസിക്കുന്ന നിസ്സഹായയായ ഒരു സാധു സ്ത്രീയെ സമൂഹം അപവാദശരങ്ങൾകൊണ്ട് ക്രൂരമായി പീഡിപ്പിക്കുന്ന കഥയാണ്. കാമഭ്രാന്ത വിധവയായ ആ സ്ത്രീയുടെ മനസ്സിലല്ല, സമൂഹ മനസ്സിലാണുള്ളതെന്ന് മായവികുട്ടി നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. കപട സദാചാരത്തിന്റെ പൊയ്മുഖത്തെ ഇത്രയും ശക്തിയായി വലിച്ചു കീറിയ മറ്റൊരു കഥാകൃത്തു മലയാളത്തിൽ വേറെയില്ല.

ബാല്യത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയെക്കുറിച്ച് മായവികുട്ടി എഴുതിയ മനോഹരമായ ഒരു കഥയാണ് ‘നൂണകൾ.’ അച്ഛനും ഓഫീസിലെ വനിതാ സെക്രട്ടറിയും തമ്മിലുള്ള അവിഹിതബന്ധം കണ്ടിട്ട് അതിനേക്കുറിച്ച്

കുട്ടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ആരും വിശ്വസിച്ചില്ല. അവൻ നൂണ പറഞ്ഞതിന് എല്ലാരും അവനെ ശകാരിച്ചു, അമ്മപോലും. അതു പറയാൻ പാടില്ലാത്ത കാര്യമാണെന്ന് അവനു മനസ്സിലായി.

അവൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ട കുതിരയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോഴും അമ്മ നൂണ പറയരുതെന്നു ശാസിച്ചു. “കുതിരയെക്കുറിച്ചും പറയാൻ പാടില്ലെ അമ്മേ?” എന്ന് അവൻ അമ്മയോടു ചോദിച്ചു. എത്ര നിഷ്കളങ്കമായ ചോദ്യം !

‘നെയ്പ്പായസം’ ഏറെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഒരു കഥയാണ്. കുട്ടികൾക്ക് നെയ്പ്പായസം ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ട് അതു വിളമ്പി കൊടുക്കാനാവാതെ പെട്ടെന്ന് അസുഖം വന്ന് ആശുപത്രിയിൽ പോയി

മരിച്ചുപോയ അമ്മ അതു കുട്ടികളോടു പറയാനാവാതെ അമ്മ ഉണ്ടാക്കിയ നെയ്പ്പായസം കുട്ടികൾക്കു വിളമ്പിക്കൊടുത്തിട്ട് ദുഃഖം ഒറ്റയ്ക്ക് അനുഭവിക്കുന്ന ഭർത്താവ് . വാചക കസർത്തുകളൊന്നും കൂടാതെതന്നെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും അടർത്തിയെടുത്ത ഒരു സന്ദർഭം. നമ്മുടെ മുന്നിൽ തുറന്നുവെച്ചിട്ട് കഥാകൃത്തു നിസ്സംഗതയോടെ മാറി നില്ക്കുന്നു. പ്രശംസനീയമായ രചനാകൗശലം!

‘കോലാട്’ എന്ന കഥയിൽ തന്റെ

കുടുംബത്തിനായി എപ്പോഴും പണിയെടുത്തു് രൂപഭംഗി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ സ്ത്രീയുടെ കഥ നാം വായിക്കുന്നു. അവൾ കുട്ടിയുടെ സ്കൂൾ വാർഷികത്തിന് ചെല്ലാമെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ അമ്മ വന്നാൽ തനിക്ക് കുറച്ചിലാണെന്ന് കുട്ടി പറഞ്ഞു. ഞാൻ പട്ടുസാരി ഉടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞ അമ്മയോട് കുട്ടിയുടെ മറുപടി ഇങ്ങനെ: “എന്നാലും വേണ്ട. അമ്മയ്ക്ക് ഒരു കോലാടിന്റെ ഛായയാണു്. അമ്മ വന്നാൽ എനിക്ക് കുറച്ചിലാകും”. കുടുംബത്തിനുവേണ്ടി എപ്പോഴും പണിയെടുത്തു് സൗന്ദര്യം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ ആ അമ്മ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി. തനിക്ക് ഒരു കോലാടിന്റെ ഛായയാണുള്ളതെന്ന് അവർക്കും തോന്നി.

സമൂഹത്തിലെ ഉയർന്ന ശ്രേണിയിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ (High society) ജീവിതത്തെ പരിഹസിക്കുന്ന ധാരാളം കഥകൾ മാധവിക്കുട്ടി എഴുതി. ആ ജീവിതങ്ങൾ, അവരുടെ ഭാഷണങ്ങൾ

എന്നിവ സോപ്പുകുമിളകൾ പോലെ പൊള്ളയാണെന്ന് മാധവിക്കുട്ടി നർമ്മബോധത്തോടെ വ്യക്തമാക്കുന്നവയാണ് “വക്കീലമ്മാവൻ”, “അരുണയുടെ സൽക്കാരം” മുതലായ കഥകൾ.

‘ചതി’ എന്ന കഥ ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയ ഒരു ഗൈനക്കോളജിസ്റ്റിന്റെ കഥയാണ്. ആ ലേഡി ഡോക്ടർ രാത്രി വൈകിയനേരത്ത് ഒരു പ്രസവം നോക്കിയിട്ട് വീട്ടിലേക്കു വന്ന് വിശ്രമിക്കാനായി കിടപ്പറയിലേയ്ക്കെത്തുമ്പോൾ ഭർത്താവ് ഒരു അന്യ സ്ത്രീയുമായി ഉറങ്ങുന്നതാണ് കണ്ടത്. താൻ ഇതുവരെ ജീവിക്കാൻ മറന്നുപോയി എന്ന് അപ്പോൾ അവർ മനസ്സിലാക്കി.

മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ‘നീലാംബരി’ എന്ന മനോഹരമായ കഥയാണ് ‘മഴ’ എന്ന സിനിമയായി രൂപം കൊണ്ടത്. ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം പൂർവ്വ കാമുകനെ തേടിയെത്തുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ വികാരങ്ങളെ മാധവിക്കുട്ടി ഈ കഥയിൽ അനുഭൂതി തീവ്രമായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. മരണാഭിലാഷത്തെ

ചിത്രീകരിക്കുന്ന “പക്ഷി” അതിപ്രശസ്തമായ ഒരു കഥയാണ്. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ആഖ്യാന പാടവം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന മികച്ച കഥകളിലൊന്നാണത്.

വാർധക്യ കാലത്തു് ഒരു വിവാഹ വാഗ്ദാനത്തിൽ കുടുങ്ങി മതം മാറിയതിനുശേഷം അവർ സമൂഹത്തിന്റെ തന്നെ വിരോധിയായി മാറി. വാർധക്യത്തിന്റെ ഏകാന്തതയിൽ തരളിതമായ ആ പെൺ മനസ്സ് ഒരു തുണ കൊതിച്ചിരിക്കാം. സർഗധനരായ വ്യക്തികളെ നമ്മുടെ സന്കുചിതമായ സദാചാര നിയമങ്ങളുടെ കുരിശിൽ തറക്കരുത് എന്നു മാത്രമേ അതിനേക്കുറിച്ച് പറയാനുള്ളൂ. കേരള സംസ്ഥാനത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സാഹിത്യ പുരസ്കാരമായ എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം അവർക്കു നൽകിയപ്പോൾ യാഥാസ്ഥിതിക ലോകം സർക്കാരിനെത്തന്നെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചു. എതിർപ്പിനുകാരണം ആ സാഹിത്യകാരിയുടെ സർഗശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള മതിപ്പുകേടല്ല. സ്വകാര്യ ജീവിതത്തിലെ

സദാചാരഭംഗം മാത്രമായിരുന്നു. മതം മാറ്റവും പ്രശ്നമായി. എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം കമലാ സുരയ്യയ്ക്ക് കൊടുക്കാമോ എന്നതായിരുന്നു പ്രശ്നം. എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം എന്നത് ഏറ്റവും ഉന്നതമായ സാഹിത്യ പുരസ്കാരത്തിന്റെ പേരുമാത്രമാണെന്ന് കരുതിയാൽ അവിടെ പരിഗണിക്കേണ്ടത് സ്വീകർത്താവിന്റെ സാഹിത്യ സംഭാവന മാത്രമാണെന്ന് കാണാൻ വിഷമമൊന്നും ഉണ്ടാവില്ല. മാധവിക്കുട്ടി ആ പുരസ്കാരം തികച്ചും അർഹിക്കുന്ന സർഗധനരായ എഴുത്തുകാരിയാണ്.

കണ്ടതും കേട്ടതും പിന്നെ കണ്ടില്ലാന്ന് നടിച്ചതും.

- ഒരു വിനോദ ഭാവന -

J ജഗൻ

J ജഗൻ കൊല്ലം ജില്ലയിൽ, വാളത്തുറഗൽ സ്വദേശി. Bank of Baroda - London Head office ൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു. കേരള സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നും Mathematics ൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം. കേന്ദ്രീയ വിദ്യാലയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏഷ്യാനെറ്റും കൈരളിയുമൊക്കെ ആയപ്പോൾ അമ്മയുടെ കുക്കിങ്ങിന്റെ ക്വാളിറ്റി കുറഞ്ഞത് 'വർത്തമാന കാലത്തിലെ' പുത്രന്റെ പരാതി. പരാതിയല്ല, പറഞ്ഞതിലും കാര്യമില്ലാതില്ല. പിന്നെ 'വില്ല്യം ഷേക്സ്പിയറിന്റെ' ഭാഷയിൽ ഒരു കസർത്തും. 'I am not going to have it, disgusting. Why can't you cook some good food?'

'വേണ്ട മോനേ, അങ്ങനെയങ്ങു നിർബന്ധം പിടിക്കരുതേ. അമ്മ കാച്ചിയ പാൽ തരും, അതു കുടിക്കാഞ്ഞാൽ അമ്മ കരയും എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞിരുന്ന കാലം പോയി കൂട്ടാ'.

എടാ, നിനക്ക് 'A' star ഒക്കെ കിട്ടുമെന്ന് ഞാൻ സ്വപ്നം കണ്ടു നടന്നു, വെച്ചു വിളമ്പി തീറ്റിച്ചു.

അവസാനംഎന്നിട്ടെന്തായി ? ചുമ്മാ കറങ്ങിയടിച്ചു നടക്കുമ്പോൾ വല്ലപ്പോഴുമെന്തിനെയും ഓർക്കുക, നീനക്കൊക്കെവേണ്ടി മറ്റൊരാളെയോ പടുപെടുന്നുണ്ടെന്ന്. മസാല പുരട്ടിയ ചിക്കൻ കാലല്ലാതെ, ഈ 'ചിക്കൻസ്' ഏതെന്തിനെയും ഒന്ന് എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുന്നത് നീയൊക്കെ എന്നെന്തിനെയും എവിടെന്തിനെയും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല, ഭാഗ്യം. കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ മറ്റൊന്നുമായിരുന്നില്ല പറയുന്നത് 'Disgusting, is that the one we eat' ? എല്ലാം റെഡിയായി മേശപ്പുറത്ത് വരുമ്പോൾ അതിന് പതിനായിരം കുറ്റം. Eastenders ഉം Neighbours ഉം X-factor ഉമൊക്കെ കണ്ടു തകർക്കുമ്പോൾ എന്തിനെക്കാൾ കൈരളിയോ ഏഷ്യാനെറ്റോ ഒക്കെ ഒന്നു തുറന്ന് ഇത്തിരി കണ്ണീരു പൊഴിച്ചാൽ ?

പിന്നെ East ഉം West ഉം തമ്മിലുള്ള ഒരു മൽപിടുത്തമാണ്. മത്സരത്തിൽ ആരു ജയിക്കുന്നുവെന്നതല്ല പ്രശ്നം. അവസാനം ചെന്നെത്തുന്നത് pizza, fish & chips അതുമല്ലെങ്കിൽ ഒരു chinese take away മഞ്ഞും മഴയും ഇല കൊഴിഞ്ഞുവീണ ട്രാക്കിൽ കുടുങ്ങിയ ട്രെയിനുംപിന്നെ signal failure, traffic jam .. .explanations .

അവസാനം ചെന്നെത്തുന്നത് pizza, fish & chips അതുമല്ലെങ്കിൽ ഒരു chinese take away മഞ്ഞും മഴയും ഇല കൊഴിഞ്ഞുവീണ ട്രാക്കിൽ കുടുങ്ങിയ ട്രെയിനുംപിന്നെ signal failure, traffic jam .. .explanations .

അങ്ങിനെ. നവരസങ്ങൾ ആടിത്തകർത്തു് പല കടമ്പകളും കടന്ന് സംഭവബഹുലമായ ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞെത്തുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ഇവിടെ ഇങ്ങനെ കൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു.

ഒരു 'വീണ പുവുപോലെ' വീണ ദിവസം. ഇത്തിരി ഉലുവായില്ലെങ്കിൽ മീൻകറിവെക്കുന്നതിനേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻപോലും പറ്റാതിരുന്ന കാലമൊക്കെ പോയി മക്കളേ. അത് അന്ന് അപ്പുപ്പനും അമ്മയുമൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലം. അന്ന് അതിനൊക്കെ ഇഷ്ടം പോലെ സമയമുണ്ടായിരുന്നു. മെയിയിടയ്ക്കുണ്ടെന്ന നടക്കുന്ന അപ്പുപ്പൻ. ചാറുകസേരയിൽ നീണ്ടു നിവർന്നു കിടക്കുമ്പോൾ, മുറുക്കിത്തുപ്പാൻ കോളാമ്പി തൊട്ടുതാഴെ. വെറ്റിലയിടിക്കുന്നതിനിടയിൽ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ പറയുന്ന അമ്മയമ്മ. കെട്ടിനകത്ത് വാരിയോലയിൽ നിന്നും വെള്ളം വീഴുമ്പോൾ, പുറം ലോകമറിയാതെ കണ്ണീർ വാർക്കുന്ന അമ്മ. വർഷാവർഷം പെറാനും, പെറ്റതിനെ യൊക്കെ വെച്ചു വിളമ്പി തീറ്റിക്കാനുമല്ലായിരുന്നോ പെൺ ജന്മം. അന്ന് അവർ ഗൃഹലക്ഷ്മിയായിരുന്നു. ഇന്നോ ? ഇന്നെവിടെ ഗൃഹം? ഗൃഹമില്ലാത്തതിടത്ത് പിന്നെന്തിനൊരു ലക്ഷ്മി?

ഇനി ഉലുവാതേടിപ്പോകാനൊന്നും ഇവിടെ ആർക്കും സമയമില്ല. സീരിയലുകൾ ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി..... സംഗീത പരമ്പരകൾ മത്സരിച്ചു തകർക്കുന്നു. മലക്കറി നല്ലതുപോലെ അരിയാനും, പിന്നെ രണ്ടാമത്തെ ചേരുവകൾ ഇട്ട് ഒന്നുകൂടി ഇളക്കാനുമൊക്കെ ആർക്കു സമയം. ഇതിനിടക്ക് എത്ര 'missed calls' 'e-mails' . അപ്പോഴ mega serial-ലെ crucial ഭാഗമങ്ങ് miss ചെയ്യും.

അതുകൊണ്ട് ഭക്ഷണത്തിന്റെ സ്വാദ് ഇത്തിരി കുറഞ്ഞെന്നുകരുതി വലിയ

കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. അല്ലെങ്കിലും തിന്നാനായല്ലോ ജീവിക്കുന്നത്. ജീവിക്കാനായി തിന്നുന്നു. പത്തു പതിനായിരം പൗണ്ട് ചെലവാക്കി പൊളപ്പൻ കിച്ചൻ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നത് അങ്ങിനെയങ്ങു കടുകു വറുത്തു പൊട്ടിച്ചു വൃത്തികേടാക്കാനുള്ളതല്ല.

ക്രമേണ ഇതുമങ്ങില്ലാതാകും. സിനിമാസ്കോപ്പ് screen-ഉം Dolby surround system -വുമൊക്കെയുള്ള theatre-റുകൾ ആകുകയല്ലെ വീടുകൾ. ഈ 'cooking' എന്നാൽ എന്താണു മമ്മീ ? മകൾ ചോദിക്കും. പണ്ട് അടുക്കള എന്നൊരു സംഗതി ഓരോ വീടുകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു മകളേ. ഒരു പഴ്ക്വെ പോലെ മക്കളോടു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കേണ്ട കാലം വരും. അത് ഒരു മിഥ്യയല്ലേ ?

പറഞ്ഞുകൊടുക്കുമ്പോൾ കേൾക്കാൻ അവർക്കെവിടെ സമയം? അടുത്തിരുന്നാലും ഇവർ എപ്പോഴും അകലങ്ങളിലല്ലേ ? അടുക്കളയില്ലാത്ത ആദ്യത്തെ വീട് പത്രത്തിൽ വരും. പിന്നെ അതും ഒരു വാർത്തയല്ലാതാകും. ചൂടാക്കാനൊരു microwave . അതിൽ കുടുതൽ എന്തുവേണം. അപ്പോൾ പിന്നെ കഴുകുന്നതെവിടെ ? തമാശ അതിനു വെള്ളമുണ്ടായിട്ടു വേണ്ടെ ? വെള്ളം കുറച്ചു ഉപയോഗിക്കുന്ന വാഷിങ്ങ് മെഷീൻ വന്നു തുടങ്ങി. ഇനി വെള്ളമേ വേണ്ടാത്ത

മെഷീനുകൾ വീടുകളിൽ വന്നു തുടങ്ങും. കുപ്പികളിൽ വെള്ളം നിറച്ച് വിൽക്കുന്ന കാലത്തെപ്പറ്റി പണ്ടാരെങ്കിലും പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് ഒരു വലിയ തമാശയായി നമ്മൾ ചിരിച്ചു കളഞ്ഞേനെ. ചിരിക്കേണ്ട ..

ഇങ്ങിനെ പോയാൽ ശുദ്ധവായു, കുപ്പികളിൽനിറച്ച് വിൽക്കുന്ന കാലവും അതിവിദൂരമല്ലാതാകും. അതുതന്നെ പല വിധത്തിലും രൂപത്തിലും.

Organic വായുവിന് അല്പം വില കുടുതൽ കൊടുത്തേ മതിയാകൂ.

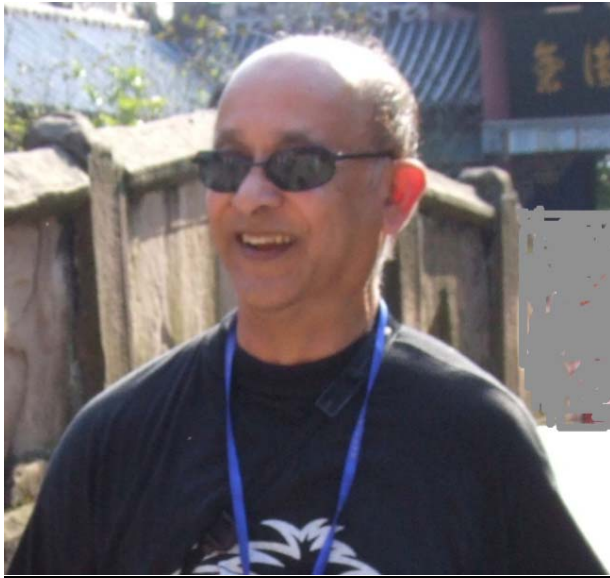
ഇരു ചെവികളിലുമായി ബന്ധിപ്പെട്ട wire-കൾ കീഴോട്ടിറക്കി, ഇവർ നടക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടില്ലേ ? അപ്പോൾ ഒരു wire മൂക്കിലും കൂടി attach ചെയ്താൽ സംഭവം ക്ളീൻ. ശുദ്ധ വായു ശ്വസിച്ചു, ശുദ്ധ സംഗീതമാസദിച്ചു ഒഴുകി നടക്കാം.

ഭൂമി ഉരുണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുകയല്ലേ. ഉരുണ്ട് വീഴാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ നമുക്ക് ഒരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

Obituary

KALA mourns the deaths of its member Mr Shiva Prasad and ex member Mattathil Antony Antony. KALA prays that their souls rest in peace and share the grief of their family members.

M.V Shiva Prasad

Shiva Prasad was from Chittur in Kerala though he spent his childhood in Parur. After completing his MSc in Electronics from Bombay, he came to the UK to widen his experience in the field of computers. After working in several well known companies, he worked as an independent IT consultant. His greatest achievement was the setting up of a British software company (RM) in Thiruvananthapuram. This was one of his contribution to his place of birth.

He is survived by his wife Kalyani and daughter Kavitha.

Mattathil Antony Antony

Antony was born in Cochin in Kerala on 20th Dec 1934, Antony came to the UK in 1966. He spent 25 years working for the Royal Mail postal service and received recognition for his long service. He was the loving husband of Mary and father of two sons, Sonu & Sunil. He died on 28th November 2007. His funeral was on 10th Dec 2007 in the UK and a memorial mass was held in Cheenikuzhy, Kerala, on the 28th Jan 2008.. He will be missed by all who love him.

About the cover page illustrations

T Kaladharan, a Kochi based artist, is essentially a colourist. Kaladharan was born in Ernakulam and studied drawing and painting under Sri. M.V Devan

Kaladharan's work is essentially non-realistic and abstract in genre. He impulsively translates his mood to vibrant colours and unidentifiable shapes. His previous works called 'Orthic' popularized him in Kerala during the Eighties. Coined by Kaladharan from the Malayalam words, 'Orthu nokkike' (Try to remember), it refers to memory and remembrance. Memory - the act of remembering – has always been a concern for Kaladharan.

Kaladharan has been instrumental in creating and maintaining a cultural environment conducive to the practice of art in Kochi. He is the honorary secretary of 'Kerala Kalapeetom', an institute of Art that acts as the nerve centre for most of the cultural activities in Kochi since 1985. He is also the founder member of Cochin Film Society.

Kaladharan's address: Orthic Creative Centre, Leelalayam, Karikkamuri Cross Road, Cochin - 682 011,
Ph:- 0091-484-2376489

About the sketches

This issue of the Palm leaf is illustrated by Dr Seena Praveen, as was the previous edition of October 2007. If the fundamental drive in our human nature is to make a mark, we can see that that's what Seena is up to. Drawing, as we know, is a living language that over millennia has grown and changed. It is an international language, irreverent to any barriers. Currently, Seena is at the stage of experimenting with various techniques and materials, attempting to find her personal voice and evolve a personal vision.

Seena was born and brought up in Mumbai. Seena's husband, Praveen, is an Aeronautical engineer and a performing magician, both rolled into one. Seena works as a Consultant Child Psychiatrist and lives in Sheffield with her 13 year old son, Advay.